

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 03 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSA – Marek Motuk

Sędziowie SA - Anna Zdziarska

SO (del.) - Grzegorz Miśkiewicz (spr.)

Protokolant **st. sekr. sądowy Marzena Brzozowska**

przy udziale prokuratora **Agaty Baryły**

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2016 r.

sprawy:

1) **A. J. (1) s. A. i E. zd. Z., ur. (...) w P.**

oskarżonego o przestępstwa określone w art. 258 § 2 kk (zarzut I), art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (zarzut V i VI),

2) **A. M. s. J. i S. zd. P., ur. (...) w W.**

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 258 § 2 kk (zarzut I), art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut III), art. 263 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (zarzut XI), art. 18 § 3 kk w zw. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (zarzut XII), art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XXVIII),

3) **J. B. (1) s. M. i M. zd. S., ur. (...) w W.**

oskarżonego o przestępstwo określone art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk (zarzut V i VI), art. 13 § 1 kk w zw. z art. 252 § 1 kk w zb. z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 282 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut VII),

4) **T. Ś. (1) s. S. i Z. zd. N. ur. (...) w T.**

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 258 § 1 kk (zarzut I), art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut IV), art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (zarzut IX), art. 270 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk (zarzut XXVII),

5) **M. L. s. E. i K. zd. S., ur. (...) w Ł.**

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XIII),

6) **P. B. s. B. i Z. zd. S., ur. (...) w W.**

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XIV),

7) P. P. (1) s. A. i K. zd. T., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XV),

8) M. G. s. Z. i H. zd. C., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 4 § 1 kk oraz 62 ust. 2 tejże ustawy w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XVI),

9) M. P. (1) s. L. i J. zd. W., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XVII),

10) J. N. s. S. i K. zd. N., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XVIII),

11) O. Z. (1) s. T. i J. zd. R., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XIX),

12) L. S. s. J. i B. zd. J., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XX),

13) P. S. s. Z. i A. zd. C., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XXI),

14) P. J. s. W. i D. zd. L., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XXII),

15) R. Z. s. A. i M. zd. M., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XXII),

16) A. S. (1) s. R. i B. zd. C., ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 18 § 3 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64 § 1 kk (zarzut XXIII),

17) I. S. (1) s. W. i G. zd. K., ur. (...) w W.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 4 § 1 kk (zarzut XXIV),

18) **W. H. s. W. i W. zd. B. , ur. (...)** w Ś.

oskarżonego o przestępstwo określone w art. 310 § 2 kk w zw. z art. 12 kk (zarzut XXV)

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych: A. J. (1), M. L., W. H., A. M., T. Ś. (1), P. B., P. P. (1), M. G., P. S., M. P. (1), L. S., J. N., O. Z. (1), P. J., R. Z. i I. S. (1)

oraz prokuratora w odniesieniu do oskarżonych J. B. (1), A. J. (1) i A. S. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 01 grudnia 2015 r. **sygn. akt XVIII K 374/12**

orzeka

1. uchyła zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonych A. J. (1) i J. B. (1) w zakresie czynów zarzuconych im w pkt V i VI wyroku i sprawę w tym zakresie przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;
2. zaskarżony wyrok w odniesieniu do oskarżonego J. B. (1) w zakresie pkt 7 wyroku zmienia w ten sposób, że za podstawę nadzwyczajnego złagodzenia kary wobec tego oskarżonego przyjmują przepis art. 60 § 6 pkt 3 kk,
3. w pozostałym zakresie wyrok w stosunku do oskarżonych A. J. (1), w zaskarżonej części w stosunku do J. B. (1) i T. Ś. (1), a także w stosunku do oskarżonych A. M., M. L., P. B., P. P. (1), M. G., M. P. (1), J. N., O. Z. (1), L. S., P. S., P. J., R. Z., A. S. (1), I. S. (1) i W. H. utrzymuje w mocy,
4. zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa opłaty w następujących wysokościach: A. J. (1) – kwotę 400 (czterysta) złotych, A. M. – kwotę 1400 (jeden tysiąc czterysta) złotych, T. Ś. (1) – kwotę 1400 (jeden tysiąc czterysta), M. L. – kwotę 700 (siedemset) złotych, P. B. – kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych, P. P. (1) – kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, M. G. – kwotę 900 (dziewięćset) złotych, M. P. (1) – kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, O. Z. (1) – kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, L. S. – kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, P. S. – kwotę 1100 (jeden tysiąc sto) złotych, P. J. – kwotę 900 (dziewięćset) złotych, R. Z. – kwotę 900 (dziewięćset) złotych, I. S. (1) – kwotę 1100 (jeden tysiąc sto) złotych, W. H. – kwotę 1200 (jeden tysiąc dwieście) złotych, J. N. - kwotę 580 (pięćset osiemdziesiąt) złotych oraz koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w częściach na nich przypadających;
5. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz obrońców: adw. M. S. (1) i adw. M. N., adw. K. L. i adw. M. B., adw. D. T., adw. K. C. (1), adw. A. G., adw. M. T., adw. G. C., adw. K. D. (1), adw. R. C., adw. B. D., adw. A. C. - kancelarie adwokackie w W. - kwoty po 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % VAT, na rzecz adw. A. N. i adw. A. Z. - kwoty po 1476 (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) złotych w tym 23 % VAT oraz na rzecz adw. M. Ż. kwotę 2214 (dwa tysiące dwieście czternaście) złotych w tym 23 % VAT tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

A. J. (1) A. M. J. B. T. Ś. (1) oskarżono o to, że:

I. (czyn z punktu I z a/o) w okresie od lutego 2004 roku do 10 lutego 2005 roku w W., Ł., S., T., W., H., T., Z. i na terenie innych miejscowości w P. brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na uczestniczeniu wbrew przepisom ustawy w obrocie znacznymi ilościami środka odurzającego w postaci marihuany i znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i tabletek ecstasy, dokonywaniu wymuszeń rozbójniczych i popełnianie innych przestępstw w celu osiągnięcia korzyści

majątkowej, przy czym A. J. (1) brał udział w grupie w okresie od kwietnia 2004 roku do stycznia 2005 roku, A. M. od kwietnia 2004 roku do lipca 2004 roku, J. B. (1) od 7 kwietnia 2004 roku do 10 lutego 2005 roku, T. Ś. (2) od maja 2004 roku do połowy września 2004 roku, przy czym A. J. (1), A. M., T. S. i J. B. (1) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej mając świadomość jej zbrojnego charakteru,

tj. A. J. (1), A. M. i J. B. (1) o czyn z art. 258 § 2 k.k. a T. Ś. (1) o czyn z art. 258 § 1 k.k.

a nadto **J. B. (1)** o to, że:

II. (czyn z punktu III a/o) w okresie od 7 kwietnia 2004 roku do 10 lutego 2005 roku w W., Ł. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci 15500 gramów amfetaminy i 7650 sztuk tabletek ecstasy oraz znacznymi ilościami środków odurzających w postaci 9100 gramów marihuany, 1370 gramów kokainy i 700 gramów heroiny, w ten sposób, że:

- nabył od ustalonych osób łącznie 9500 gramów amfetaminy, 7050 sztuk tabletek ecstasy, 8500 gramów marihuany, 1180 gramów kokainy, 700 gramów heroiny, oraz od dwóch nieustalonych osób łącznie 800 gramów amfetaminy, nieustalonej osoby 190 gramów kokainy, a następnie zbył te narkotyki ustalonym, oraz nieustalonym osobom, a nadto

- przyjął od ustalonej osoby łącznie 1200 gramów amfetaminy, 600 gramów marihuany i 600 sztuk tabletek ecstasy, które to narkotyki za pośrednictwem nieustalonych osób przekazał Z. S. i W. B. osadzonym w Zakładzie Karnym w Ł. dwukrotnie działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. (5), a także

- działając jednokrotnie wspólnie i w porozumieniu z A. B. i A. M., a następnie trzykrotnie wspólnie i w porozumieniu z A. B. zbył łącznie 4000 gramów amfetaminy nieustalonym odbiorcom,

przy czym wszystkie wymienione narkotyki przeznaczone były do dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. M. o to, że:

III. (czyn z punktu IX z a/o) w dniu 26 kwietnia 2004 r. w W., P. i M. działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z A. B. i J. B. (1) wbrew przepisom ustawy i w celu osiągnięcia korzyści majątkowej uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 1000 gramów amfetaminy, w ten sposób, że przyjął wymienioną ilość tego narkotyku w celu odpłatnego przekazania na trasie P. - M. dwóm nieustalonym osobom z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 10 miesięcy i 14 dni po odbyciu powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 31 maja 1995 r. o sygn. akt III K 359/92 za przestępstwo z art. 210 § 2 d.k.k. w zb. z art. 158 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k.,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. Ś. (1) o to, że:

IV. (czyn z punktu X z a/o) w czerwcu 2004 r. w dniu bliżej nieustalonym w W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw oraz wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 50 gramów amfetaminy i 30 sztuk tabletek ecstasy oraz znaczną ilością środka odurzającego w postaci 30 gramów marihuany, w ten sposób

że jednokrotnie przyjął te narkotyki od J. B. (1) podzielone na 10 porcji obejmujących po 5 gramów amfetaminy, 6 porcji obejmujących po 5 gramów marihuany oraz na bliżej nieustaloną ilość porcji tabletek ecstasy, w celu ich przekazania W. B. i Z. S. na teren Zakładu Karnego w Ł. z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

a nadto **A. J. (1), J. B. (1)** o to, że:

V. (czyn z punktu XI z a/o) w październiku 2004 r. dat dziennych bliżej nieustalonych w W., Ś. i na terenie S. działając wspólnie i w porozumieniu w ramach uzgodnionego podziału ról, wbrew przepisom ustawy, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu uczestniczyli w wewnątrzspółnotowej dostawie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 5000 gramów amfetaminy, poprzez przemieszczenie tego narkotyku przez przejście graniczne w Ś. z terytorium R. P. do S., przy czym A. J. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 11 miesięcy po odbyciu łącznie roku i dwóch miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 25 lipca 2001r. w sprawie o sygn. akt II K 208/01 za przestępstwo z art. 13 § k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

tj. A. J. (1) o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a J. B. (1) o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VI. (czyn z punktu XII z a/o) w listopadzie 2004 r. dat dziennych bliżej nieustalonych, w W., Ś. i na terenie D. działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w ramach uzgodnionego podziału ról, wbrew przepisom ustawy, oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu uczestniczyli w wewnątrzspółnotowej dostawie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci 2000 gramów amfetaminy, poprzez przemieszczenie tego narkotyku przez przejście graniczne w Ś. z terytorium R. P. do D., przy czym A. J. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 11 miesięcy po odbyciu łącznie roku i dwóch miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Kołobrzegu z dnia 25 lipca 2001 r. w sprawie o sygn. akt II K 208/01 za przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.,

tj. A. J. (1) o czyn z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., a J. B. (1) z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. B. (1) o to, że:

VII. (czyn z punktu XIII aktu oskarżenia) w dniu 1 lipca 2004 r. w W. współdziałając z co najmniej dwoma innymi nieustalonymi osobami w ramach uzgodnionego podziału ról, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą poprzez uderzanie pięściami w tułów, szarpanie i wpychanie siłą do wnętrza samochodu m-ki H. (...) usiłowali wziąć zakładnika w osobie A. S. (2) z zamiarem późniejszego przetrzymywania go w budynku mieszczącym się na nieustalonej posesji w okolicach miejscowości W. k. W. i zażądania pod groźbą pozbawienia go życia od członków rodziny wymienionego pokrzywdzonego wypłacenia okupu w kwocie około 100 000 złotych w zamian za uwolnienie A. S. (2), przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na czynny opór i uwolnienie się pokrzywdzonego, przy czym J. B. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 3 miesięcy i 23 dni po odbyciu łącznie trzech lat i 8 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego VIII Wydziału Karnego w W. w sprawie o sygn. akt VIII K 177/00 za czyn z art. 158 § 3 k.k.,

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zb. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

VIII. (czyn z punktu XIV z a/o) w czasie i miejscu jak w punkcie XIII działając wspólnie i w porozumieniu w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw zabrali w celu przywłaszczenia użytkowany przez A. S. (2) samochód osobowy marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i o wartości 40 000 złotych stanowiący własność J. J. (6),

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. Ś. (1) o to, że:

IX. (czyn z punktu XVI z a/o) w dniu 3 lipca 2004 r. w T. działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej nabył za kwotę 4000 złotych samochód osobowy m-ki H. (...) nr rej. (...) o wartości 40 000 złotych stanowiący własność J. J. (6) uzyskany za pomocą kradzieży dokonanej w dniu 1 lipca 2004 r. w W. na szkodę ww. pokrzywdzonego oraz A. S. (2),

tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. B. (1) o to, że:

X (czyn z punktu XVIII z a/o) w okresie od 7 kwietnia 2004 r. do 26 kwietnia 2004 r. w W. w dacie bliżej nieustalonej działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw bez wymaganego zezwolenia posiadał z zamiarem krótkotrwałego użycia dwie jednostki broni palnej w postaci pistoletów bliżej nieustalonej marki i typu, **tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.**

A. M. o to, że:

XI. (czyn z punktu XX z a/o) w okresie od 7 kwietnia 2004 r. do 26 kwietnia 2004 r. w W. w dacie bliżej nieustalonej działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw w ciągu 9 miesięcy i 26 dni po odbyciu powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 28 grudnia 1995 r. o sygn. akt II K 523/95 za przestępstwo z art. 286 d.k.k. bez wymaganego zezwolenia posiadał w użytkowanym przez siebie samochodzie osobowym marki V. (...) o numerze rej. (...) dwie jednostki broni palnej w postaci pistoletów nieustalonej marki i typu,

tj. o czyn z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

XII. (czyn z punktu XXI z a/o) w okresie od 7 kwietnia 2004 r. do 26 kwietnia 2004 r. w W. w dacie bliżej nieustalonej działając w krótkich odstępach czasu w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw w wykonaniu z góry powziętego zamiaru aby T. S. i J. B. (1) wspólnie i w porozumieniu z trzema nieustalonymi osobami w ramach uzgodnionego podziału ról dokonali na terenie województwa (...) pozbawienia wolności innej nieustalonej osoby, dwukrotnie ułatwił swoim zachowaniem popełnienie ww. przestępstwa dostarczając T. S., a następnie J. B. (1) i T. S. dwie jednostki broni palnej w postaci pistoletów nieustalonej marki i typu, a także dwie kamizelki kuloodporne i środek przewozu w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rej. (...), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 9 miesięcy i 26 dni po odbyciu powyżej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 31 maja 1995 roku o sygn. akt III K 359/92 za przestępstwo z art. 210 § 2 d.k.k. w zb. z art. 158 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 189 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k.

M. L. o to, że:

XIII. (czyn z punktu XXIV z a/o) w okresie od początku sierpnia 2004 r. do września 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w dniach bliżej nieustalonych, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci łącznie 1500 gramów amfetaminy, w ten sposób, że na początku sierpnia 2004r. przyjął odpłatnie ten narkotyk od ustalonej osoby w ilości 1000 gramów, a następnie na początku września 2004 r. przyjął odpłatnie ww. substancję od ustalonej osoby w ilości 500 gramów, każdorazowo w celu dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

P. B. o to, że:

XIV. (czyn z punktu XXVI z a/o) w okresie od lipca 2004r. do sierpnia 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie 80 gramów kokainy oraz znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci łącznie 4000 gramów amfetaminy w ten sposób, że:

w dniach bliżej nieustalonych przyjął wymienioną ilość kokainy w celu odpłatnego przekazania w czterech transakcjach obejmujących każdorazowo po 20 gramów tego narkotyku J. B. (1) z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji

w dniach bliżej nieustalonych przyjął wymienioną ilość amfetaminy w celu odpłatnego przekazania w trzech transakcjach obejmujących odpowiednio 2000 gramów i dwukrotnie po 1000 gramów tego narkotyku J. B. (1) z przeznaczeniem do dalszej sprzedaży ustalonej osobie współdziałającej z A. S. (1),

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

P. P. (1) o to, że:

XV. (czyn z punktu XXVII z a/o) w okresie od lipca do września 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w dniach bliżej nieustalonych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie 1440 gramów kokainy w ten sposób, że:

- w lipcu 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. po uprzednim nabyciu od nieustalonej osoby 200 gramów kokainy przekazał ją nieodpłatnie J. B. (1) w celu wykonania przez J. B. (1) mieszaniny ww. ilości środka odurzającego z 40 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie podzielenia uzyskanego w ten sposób narkotyku na porcje 10 gramowe, spośród których dziesięć, obejmujących łącznie 100 gramów kokainy sprzedał J. B. (1), zaś pozostałą ilość nieustalonym osobom;
- w sierpniu 2004 r. po uprzednim nabyciu od nieustalonej osoby 500 gramów kokainy przekazał nieodpłatnie ww. ilość środka odurzającego J. B. (1) w porcjach 100 i 150 - gramowych w celu wykonania jego mieszaniny z łącznie 100 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie 200 gramów uzyskanego w ten sposób narkotyku sprzedał z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji J. B. (1), zaś pozostałą ilość nieustalonym osobom;
- we wrześniu 2004 r. po uprzednim nabyciu od nieustalonej osoby 500 gramów kokainy przekazał ww. ilość tego środka odurzającego J. B. (1) w celu wykonania jego mieszaniny ze 100 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie 200 gramów uzyskanego w ten sposób środka odurzającego sprzedał z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji J. B. (1), zaś pozostałą ilość nieustalonym osobom,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

M. G. o to, że:

XVI. (czyn z punktu XXVIII z a/o) w okresie od lipca do sierpnia 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w dniach bliżej nieustalonych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie nie mniej niż 340 gramów kokainy, w ten sposób, że:

- w lipcu 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) po uprzednim nabyciu od nieustalonej osoby 200 gramów kokainy przekazał ją nieodpłatnie J. B. (1) w celu wykonania przez J. B. (1) mieszaniny ww. ilości środka odurzającego z 40 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie podzielenia uzyskanego w ten sposób narkotyku na porcje 10 gramowe, z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji,

- w okresie od lipca do sierpnia 2004 r. nabył łącznie nie mniej niż 100 gramów kokainy od J. B. (1) w porcjach 20 i 30 gramowych, w celu dokonywania dalszej dystrybucji ww. środka odurzającego,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 kk

M. P. (1) o to, że:

XVII. (czyn z punktu XXIX z a/o) w okresie od lipca 2004 r. do września 2004 r. w W., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy, a nadto czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie 3000 gramów marihuany i znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci łącznie 1000 sztuk tabletek ecstasy, w ten sposób, że:

w lipcu 2004 r. co najmniej dziesięciokrotnie w dniach bliżej nieustalonych zbył J. B. (1) marihuaną, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 100 gramów, w sierpniu 2004 r. co najmniej dziesięciokrotnie w dniach bliżej nieustalonych zbył J. B. (1) marihuaną, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 100 gramów,

we wrześniu 2004 r. co najmniej dziesięciokrotnie w dniach bliżej nieustalonych zbył J. B. (1) marihuaną, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 100 gramów, oraz jednokrotnie 1000 sztuk tabletek ecstasy, przy czym wszystkie w/w wymienione narkotyki były przeznaczone do dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

J. N. o to, że:

XVIII. (czyn z punktu XXX z a/o) na przełomie sierpnia i września 2004 r. trzykrotnie w dniach bliżej nieustalonych w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie 300 gramów marihuany w ten sposób, że po uprzednim przyjęciu od ustalonej osoby wymienionej ilości narkotyku zbył go J. B. (1) w trzech transakcjach obejmujących każdorazowo po 100 gramów marihuany z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

O. Z. (2) o to, że:

XIX. (czyn z punktu XXXI z a/o) w okresie od sierpnia 2004 r. do października 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie nie mniej niż 700 gramów heroiny, w ten sposób, że co najmniej czternastokrotnie w dniach bliżej nieustalonych zbył J. B. (1) ww. środek odurzający, każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 50 gramów z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

L. S. o to, że:

XX. (czyn z punktu XXXII z a/o) w okresie od października 2004 r. do grudnia 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie 100 gramów kokainy, w ten sposób że w dniach bliżej nieustalonych przyjął od nieustalonych osób wymienioną ilość tego narkotyku w celu odpłatnego przekazania go J. B. (1) w pięciu transakcjach obejmujących każdorazowo po nie mniej niż 20 gramów kokainy, z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

P. S. o to, że:

XXI. (czyn z punktu XXXIII z a/o) w okresie od listopada do grudnia 2004 r. trzykrotnie w dniach bliżej nieustalonych w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie 200 gramów marihuany oraz znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci łącznie 300 sztuk tabletek ecstasy w ten sposób, że przyjął od nieustalonych osób wymienione ilości narkotyków w celu odpłatnego przekazania J. B. (1) w trzech transakcjach, każdorazowo z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

P. J., R. Z. oskarżonych o to, że:

XXII. (czyn z punktu XXXV z a/o) w okresie od połowy lipca 2004r. do końca listopada 2004 r. w dniach bliżej nieustalonych w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu, uczestniczyli w obrocie znaczną ilością środka odurzającego w postaci łącznie nie mniej niż 400 gramów kokainy, w ten sposób, że nabyli wymienioną ilość narkotyków od J. B. (1) w porcjach 50 gramowych, każdorazowo z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji,

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k.

A. S. (1) o to, że:

XXIII. (czyn z punktu XXXVI z a/o) w okresie od lipca do sierpnia 2004 r. w dniach bliżej nieustalonych w K. i w W., w ciągu roku i jednego miesiąca po odbyciu 2 lat i 7 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 21 maja 2001 r. o sygn. akt II K 169/00 za przestępstwo z art. 46 ust. 1 w zw. z art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej chcąc, aby ustalona osoba

uczestniczyła wbrew przepisom ustawy w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci łącznie 4000 gramów amfetaminy, poprzez nabycie w/w ilości narkotyku od J. B. (1), trzykrotnie dostarczył ww. ustalonej osobie środka przewozu w postaci samochodu osobowego typu kombi nieustalonej marki, którym każdorazowo zawoził w/w wymienionego sprawcę do W. w celu nabycia przez niego w dwóch przypadkach po 1000 gramów i w jednym 2000 gramów amfetaminy od J. B. (1), każdorazowo z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, czym trzykrotnie ułatwił ustalonej osobie dokonanie ww. przestępstwa udziału w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. z dnia 19 września 2005 r. Nr 179 poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

I. S. (1) o to, że:

XXIV. (czyn z punktu XXXVIII z a/o) w okresie bliżej nie ustalonym od września 2004 r. do grudnia 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w dniach nieustalonych, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wbrew przepisom ustawy, a nadto czyniąc sobie z popełniania przestępstwa stałe źródło dochodu uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci nie mniej niż łącznie 1200 gramów amfetaminy, oraz 300 sztuk tabletek ecstasy, w ten sposób, że co najmniej kilkakrotnie przyjął odpłatnie od J. B. (1) amfetaminę w partiach obejmujących od 100 do 150 gramów oraz tabletki ecstasy w partiach obejmujących bliżej nieustalone ilości tego narkotyku, w celu dokonywania dalszej dystrybucji,

tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

W. H. o to, że:

XXV. (czyn z punktu XXXIX z a/o) w okresie od listopada 2004 r. do grudnia 2004 r. w dniach bliżej nieustalonych w W. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej puścił w obieg łącznie 73 sztuki podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy, w ten sposób, że:

- na początku listopada w dniu bliżej nieustalonym nieodpłatnie przekazał J. B. (1) 3 sztuki podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy,
- w okresie od listopada 2004 r. do grudnia 2004 r. w dniu bliżej nieustalonym zbył J. B. (1) za kwotę równoważną 30 % wartości nominalnej 40 sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy,
- w grudniu 2004 r. w dniu bliżej nieustalonym zbył J. B. (1) za kwotę równoważną 30 % wartości nominalnej 30 sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy,

tj. o czyn z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

a nadto

J. B. (1) to, że:

XXVI. (czyn z punktu XL z a/o) w okresie od listopada 2004 r. do grudnia 2004 r. w dniach nieustalonych w W., czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej po uprzednim przyjęciu od W. H. łącznie 73 podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy, z czego 70 banknotów w zamian za kwotę równoważną 30% ich wartości nominalnej, puścił je w obieg w ten sposób, że w listopadzie 2004 r. w różnych miejscach uiścił zapłaty łącznie 11 banknotami, przekazał nieodpłatnie łącznie 2 sztuki oraz zbył za 50% wartości nominalnej łącznie 30 sztuk A. S. (3) i ustalonej osobie w celu posłużenia się nimi w transakcjach handlowych, a następnie w grudniu 2004 r. w

różnych miejscach uiścił zapłaty łącznie 10 banknotami oraz zbył za 50% wartości nominalnej łącznie 30 sztuk A. S. (3) i ustalonej osobie w celu posłużenia się nimi w transakcjach handlowych,

tj. o czyn z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

T. Ś. (1) o to, że:

XXVII. (czyn z punktu XLII z a/o) w okresie od czerwca 2004 r. do lipca 2004 r. w nieustalonym miejscu oraz w W. działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, wspólnie i w porozumieniu z nieustaloną osobą w ramach uzgodnionego podziału ról, w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz w celu użycia za autentyczne podrobił łącznie nie mniej niż 8000 sztuk magnetycznych kart telefonicznych do automatów samoinkasujących (...) S.A. w ten sposób, że na pasek magnetyczny o niestandardowej szerokości i koercji znajdujący się na rewersach nielegalnie wyprodukowanych przez nieustalone osoby kart magnetycznych z laminowanego PCV o grubości od 0,34 do 0,37 mm nie posiadających oznaczeń graficznych operatora sieci telekomunikacyjnej, naniósł, wykorzystując do tego celu bliżej nieustalone urządzenie kodujące, jednościeżkowy zapis magnetyczny o charakterze zbliżonym do oryginalnych zapisów 3 lub 5 ścieżkowych typu (...) stosowanych przez (...) S.A., co umożliwiło realizowanie przy pomocy ww. kart połączeń telefonicznych z aparatów samoinkasujących działających w systemie (...),

tj. o czyn z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

A. M. o to, że:

XXVIII. (czyn z punktu z XLIII z a/o) w dniu 26 grudnia 1998 r. w miejscowości Z. k. W. działając wspólnie i w porozumieniu w ramach uzgodnionego podziału ról, po uprzednim otwarciu drzwi za pomocą tzw. łamaka, dostali się do wnętrza, a następnie po odłączeniu instalacji alarmowej i uruchomieniu przy użyciu tego samego narzędzia zabrali w celu przywłaszczenia samochodu osobowy m-ki B. (...) o numerze rejestracyjnym(...)i numerze nadwozia (...) o wartości 66 000 złotych na szkodę A. H., przy czym czynu tego dokonał w ciągu 7 miesięcy i 12 dni po odbyciu łącznie ponad roku kary pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 31 maja 1995 roku o sygn. akt III K 359/92 za przestępstwo z art. 210 § 2 d.k.k. w zb. z art. 158 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 01 grudnia 2015 r. w sprawie o sygn. akt XVIII K 374/12:

1. oskarżonych A. J. (1), A. M., J. B. (1), T. Ś. (1) w ramach zarzucanego im w punkcie I czynu (czyn z punktu I z a/o) uznał za winnych tego, że w okresie od kwietnia 2004 roku do 10 lutego 2005 roku w W. i innych miejscach działając nadto z innymi ustalonymi osobami brali udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, przy czym A. J. (1) brał udział w grupie od maja 2004 roku do stycznia 2005 roku, A. M. brał udział w grupie od kwietnia 2004 roku do lipca 2004 roku, J. B. (1) brał udział w grupie od 7 kwietnia 2004 roku do 10 lutego 2005 roku, T. Ś. (1) brał udział w grupie od maja 2004 roku do połowy września 2004 roku, przy czym A. J. (1), A. M. i J. B. (1) brali udział w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym czego mieli świadomość, tj. popełnienia czynu z art. 258 § 2 k.k. względem oskarżonych A. J. (1), A. M. i J. B. (1) oraz czynu z art. 258 § 1 k.k. względem oskarżonego T. Ś. (1) i za to na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał oskarżonego A. J. (1) na karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności, oskarżonego A. M. na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, oskarżonego J. B. (1) na podstawie art. 258 § 2 k.k. skazał, a na podstawie art. 258 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 10 zł (dziesięć złotych) każda, zaś oskarżonego T. Ś. (1) na podstawie art. 258 § 1 k.k. skazał na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

2. oskarżonego J. B. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie II (czyn z punktu III z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od 7 kwietnia 2004 roku do 10 lutego 2005 roku w W., Ł. woj. (...) i innych miejscowościach na terenie kraju działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wbrew przepisom ustawy, czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, uczestniczył w obrocie znacznymi ilościami substancji psychotropowych w postaci 15500 gramów amfetaminy i 7650 sztuk tabletek (...) (ecstasy) oraz znacznymi ilościami środków odurzających w postaci 9100 gramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), 1370 gramów kokainy i 700 gramów heroiny, w ten sposób, że:

- nabył od ustalonych osób łącznie 9500 gramów amfetaminy, 7050 sztuk tabletek (...) (ecstasy), 8500 gramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), 1180 gramów kokainy, 700 gramów heroiny, oraz od dwóch nieustalonych osób łącznie 800 gramów amfetaminy, od nieustalonej osoby 190 gramów kokainy, a następnie zbył te narkotyki osobom niebędącym ich konsumentami do dalszej dystrybucji, a nadto -przyjął od ustalonej osoby łącznie 1200 gramów amfetaminy, 600 gramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) i 600 sztuk tabletek (...) (ecstasy), które to narkotyki za pośrednictwem nieustalonych osób przekazał innym osobom niebędącym ich konsumentami do dalszej dystrybucji, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011 r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09.12.2011r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 10 zł (dziesięć złotych) każda;

3. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 2 orzekł wobec oskarżonego J. B. (1) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 530.727 zł (pięćset trzydzieści tysięcy siedemset dwadzieścia siedem złotych);

4. oskarżonego A. M. w ramach zarzucanego mu w punkcie III czynu (czyn z punktu IX z a/o) uznał za winnego, tego, że w dniu 26 kwietnia 2004 r. w nieustalonym miejscu oraz na trasie P. - M. działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowej w postaci 1000 gramów amfetaminy, w ten sposób, że przyjął wymienioną ilość tego narkotyku od nieustalonych osób w celu odpłatnego przekazania na trasie P. - M. dwóm nieustalonym osobom nie będącym jej konsumentami z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 210 § 2 d.k.k. w zb. z art. 158 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k. na mocy wyroku Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 31 maja 1995 r. o sygn. akt III K 359/92, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z dnia 01.04.201r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

5. oskarżonego T. Ś. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie IV (czyn z punktu X z a/o) uznał za winnego tego, że w czerwcu 2004 r. w dniu bliżej nieustalonym w W. działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie

przestępstw oraz wbrew przepisom ustawy uczestniczył w obrocie znaczną ilością substancji psychotropowych w postaci 50 gramów amfetaminy i 30 sztuk tabletek (...) (ecstasy) oraz znaczną ilością środka odurzającego w postaci 30 gramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany), w ten sposób że jednokrotnie przyjął te narkotyki od J. B. (1) podzielone na porcje, w celu ich przekazania ustalonym osobom nie będącym ich konsumentami na teren Zakładu Karnego w Ł. z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z dnia 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011r., nr 117, poz. 678) w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

6. oskarżonych J. B. (1) i A. J. (1) uniewinnił od popełnienia czynów zarzucanych im w punkcie V i VI (tj. czynów z punktu XI i XII z a/o);

7. oskarżonego J. B. (1) w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie VII (czyn z punktu XIII z a/o) uznał za winnego tego, że w dniu 1 lipca 2004 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z J. J. (5) oraz współdziałając z innymi co najmniej dwoma osobami, w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, przemocą poprzez uderzanie pięściami w tułów, szarpanie i wpychanie siłą do wnętrza samochodu m-ki H. (...) usiłowali wziąć zakładnika w osobie A. S. (2) z zamiarem późniejszego przetrzymywania go w budynku mieszczącym się na nieustalonej posesji w okolicach miejscowości W. k. W. w celu zmuszenia członków rodziny w/w pokrzywdzonego, pod groźbą pozbawienia go życia, do rozporządzenia mieniem poprzez wypłacenia okupu w kwocie około 100 000 złotych w zamian za uwolnienie A. S. (2), przy czym zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na czynny opór i uwolnienie się pokrzywdzonego, przy czym J. B. (1) czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne z art. 158 § 3 k.k. orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 15 marca 2011r. w sprawie o sygn. akt VIII K 177/00, to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. (Dz. U z 2010r., nr 7 poz. 46) obowiązującej od dnia 19 kwietnia 2010r. w zb. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11

§ 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. (Dz. U z 2010r., nr 7 poz. 46) obowiązującej od dnia 19 kwietnia 2010r. w zb. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. (Dz. U z 2010r., nr 7 poz. 46) obowiązującej od dnia 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 10 zł (dziesięciu złotych);

8. oskarżonego J. B. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie VIII (czyn z punktu XIV z a/o) uznał za winnego tego, że w dniu 1 lipca 2004 roku w W. działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw zabrał wspólnie i w porozumieniu z J. J. (5) w celu przywłaszczenia użytkowany przez A. S. (2) samochód osobowy marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 40 000 złotych stanowiący własność J. J. (6), to jest popełnienia czynu z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna odpowiada kwocie 10 zł (dziesięciu złotych);

9. oskarżonego T. Ś. (1) uznał za winnego popełnienie czynu zarzucanego mu w punkcie IX (czyn z punktu XVI z a/o) i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu miesięcy) pozbawienia wolności;

10. na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. Ś. (1) karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny odpowiada kwocie 20 zł (dwudziestu złotych);

11. na podstawie art. 45 § 1 k.k. w zakresie czynu przypisanego w punkcie 9 orzekł wobec oskarżonego T. Ś. (1) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 36 000 zł (trzydziestu sześciu tysięcy złotych);

12. oskarżonego J. B. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie X (czyn z punktu XVIII z a/o) i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 k.k. wymierzył mu karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny odpowiada kwocie 10 zł (dziesięciu złotych);

13. oskarżonego A. M. w ramach zarzucanego mu w punkcie XI czynu (czyn z punktu XX z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od 7 kwietnia 2004 r. do 26 kwietnia 2004 r. w W. w dacie bliżej nieustalonej, działając w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw, bez wymaganego zezwolenia posiadał w użytkowanym przez siebie samochodzie osobowym marki V. (...) o numerze rej. (...) dwie jednostki broni palnej w postaci pistoletów nieustalonej marki i typu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne z art. 286 d.k.k. na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Łęborku z dnia 28 grudnia 1995 r. o sygn. akt II K 523/95, który to wyrok został objęty wyrokiem łącznym Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 28 lutego 1997r., sygn. akt III K 20/97, tj. popełnienia czynu z art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

14. oskarżonego A. M. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XII (czyn z punktu XXI z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od 7 kwietnia 2004 r. do 26 kwietnia 2004 r. w W. w dacie bliżej nieustalonej w W. działając w krótkich odstępach czasu działając w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw w wykonaniu z góry powziętego zamiaru aby T. S. i J. B. (1) wspólnie i w porozumieniu z trzema nieustalonymi mężczyznami dokonali na terenie województwa (...) pozbawienia wolności innej nieustalonej osoby, dwukrotnie ułatwił swoim zachowaniem popełnienie w/w przestępstwa dostarczając T. S. bliżej nieustaloną jednostkę broni palnej i kamizelkę kuloodporną oraz środek przewozu w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rej. (...), a następnie J. B. (1) i T. S. dwie jednostki broni palnej w postaci pistoletów nieustalonej marki i typu, a także dwie kamizelki kuloodporne i środek przewozu w postaci samochodu osobowego marki V. (...) o numerze rej. (...), tj. popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

15. oskarżonego M. L. w ramach zarzucanego mu w punkcie XIII czynu (czyn z punktu XXIV z a/o) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonym okresie od lipca 2004 r. do końca września 2004r. w nieustalonym miejscu działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wspólnie i w porozumieniu z ustaloną, osobą wbrew przepisom ustawy posiadali w znacznej ilości substancję psychotropową w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1500 gramów w ten sposób, że nabyli odpłatnie ten narkotyk w dwóch transzach od ustalonej osoby, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21.07.2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, 826) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 62

ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, 826) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych;

16. oskarżonego P. B. w ramach zarzucanego mu w punkcie XIV czynu (czyn z punktu XXVI z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od lipca do końca sierpnia 2004 r. w W. przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci łącznie 80 gramów kokainy oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci łącznie 4000 gramów amfetaminy w ten sposób, że w dniach bliżej nieustalonych sprzedał w czterech transakcjach obejmujących każdorazowo po 20 gramów kokainy w cenie po 30 dolarów amerykańskich za 1 gram J. B. (1) nie będącym konsumentem z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji oraz sprzedał w/w w trzech transakcjach obejmujących odpowiednio 2000 gramów i dwukrotnie po 1000 gramów amfetaminy w cenie po 5000 zł za 1000 gramów w celu dalszej dystrybucji, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011 r na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych;

17. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. B. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 28.822 zł (dwadzieścia osiem tysięcy osiemset dwadzieścia dwa złote);

18. oskarżonego P. P. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie XV czynu (czyn z punktu XXVII z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od lipca do września 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w dniach bliżej nieustalonych w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci łącznie 1200 gramów kokainy w ten sposób, że:

- w lipcu 2004 r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. przekazał 200 gramów kokainy J. B. (1) w celu wykonania przez J. B. (1) mieszaniny ww. ilości środka odurzającego z 40 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie podzielenia uzyskanego w ten sposób narkotyku na porcje 10 gramowe, spośród których dziesięć porcji - łącznie 100 gramów sprzedał J. B. (1) nie będącemu ich konsumentem w celu dalszej dystrybucji w cenie 35 dolarów amerykańskich USD za 1 gram;

- w sierpniu 2004 r. przekazał 500 gramów kokainy J. B. (1) w celu wykonania jej mieszaniny z łącznie 100 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie 200 gramów uzyskanego w ten sposób narkotyku sprzedał z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji J. B. (1) nie będącemu ich konsumentem w cenie 35 dolarów amerykańskich USD za 1 gram,

- we wrześniu 2004 r. przekazał 500 gramów kokainy J. B. (1) w celu wykonania jego mieszaniny ze 100 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie 200 gramów uzyskanego w ten sposób środka odurzającego sprzedał z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji J. B. (1) nie będącemu ich konsumentem w cenie 35 dolarów amerykańskich USD za 1 gram, jednocześnie czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r.

na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

19. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. P. (1) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 63.280 zł (sześćdziesiąt trzy tysiące dwieście osiemdziesiąt złotych);

20. oskarżonego M. G. w ramach zarzucanego mu w punkcie XVI czynu (czyn z punktu XXVIII z a/o) uznał za winnego tego, że:

a) w lipcu 2004 r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z P. P. (1) wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci kokainy w ilości 200 gramów w ten sposób, że w/w ilość środka odurzającego przekazał J. B. (1) nie będącemu jej konsumentem w celu wykonania przez niego mieszaniny ww. ilości środka odurzającego z 40 gramami ustalonej substancji stałej nie będącej środkiem odurzającym, a następnie podzielenia uzyskanego w ten sposób narkotyku na porcje 10 gramowe z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

b) w okresie od lipca do sierpnia 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy posiadał w znacznej ilości środek odurzający w postaci kokainy w łącznej ilości nie mniej niż 100 gramów w ten sposób, że nabywał cyklicznie odpłatnie ten narkotyk od J. B. (1) w porcjach 20 i 30 gramowych, tj. popełnienia czynu z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

21. na podstawie art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015r., 396), art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone w punktach 20 a i 20 b kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył oskarżonemu M. G. karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

22. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 05 listopada 2009r. (Dz. U. z 2009r., nr 206, poz. 1589) obowiązującej od dnia 08 czerwca 2010r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczone w punktach 20 a i 20 b kary grzywny połączył i wymierzył oskarżonemu M. G. karę łączną 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

23. oskarżonego M. P. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie XVII czynu (czyn z punktu XXIX z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od lipca 2004 r. do września 2004 r. w W. na terenie dzielnicy M., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci łącznie 3000 gramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) i znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci łącznie 1000 sztuk tabletek (...) (ecstasy), w ten sposób, że w lipcu 2004

r. co najmniej dziesięciokrotnie w dniach bliżej nieustalonych sprzedał J. B. (1), nie będącym konsumentem, ziele konopi innych niż włókniste (marihuanę), każdorazowo w ilości po 100 gramów, w sierpniu 2004r. co najmniej dziesięciokrotnie w dniach bliżej nieustalonych sprzedał J. B. (1) ziele konopi innych niż włókniste (marihuanę) każdorazowo w ilości po 100 gramów, we wrześniu 2004 r. co najmniej dziesięciokrotnie w dniach bliżej nieustalonych sprzedał J. B. (1) ziele konopi innych niż włókniste (marihuanę), każdorazowo w ilości po 100 gramów, każdorazowo w kwocie po 15 zł za 1 gram oraz jednokrotnie sprzedał w/w 1000 sztuk tabletek (...) (ecstasy) w kwocie po 4 zł za 1 sztukę, przy czym wszystkie w/wymienione narkotyki były przeznaczone do dalszej dystrybucji, jednocześnie czyniąc sobie z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

24. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego M. P. (1) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 49 000 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy złotych);

25. oskarżonego J. N. uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XVIII (czyn z punktu XXX z a/o), z tym, że przyjął iż czyn ten stanowił występki z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

26. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. N. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 4.800 zł (cztery tysiące osiemset złotych);

27. oskarżonego O. Z. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie XIX czynu (czyn z punktu XXXI z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od sierpnia 2004 r. do października 2004 r. w W. w okolicach C. (...) przy ul. (...) i bazaru przy ul. (...) działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci łącznie nie mniej niż 700 gramów heroiny, w ten sposób, że co najmniej czternastokrotnie w dniach bliżej nieustalonych sprzedali w/w kokainę J. B. (1) każdorazowo w ilości nie mniejszej niż 50 gramów w cenie po co najmniej 70 zł za 1 gram z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, przy czym z popełniania tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U

z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 64 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

28. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego O. Z. (1) środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 49.000 zł (czterdzieści dziewięć tysięcy złotych);

29. oskarżonego L. S. w ramach zarzucanego mu w punkcie XX czynu (czyn z punktu XXXII z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od października 2004 r. do grudnia 2004 r. w W. na terenie dzielnicy M. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci łącznie 100 gramów kokainy, w ten sposób że w dniach bliżej nieustalonych sprzedał wymienioną ilość wskazanego środka odurzającego w pięciu transakcjach każdorazowo po nie mniej niż 20 gramów kokainy w cenie po co najmniej 30 dolarów amerykańskich USD za 1 gram J. B. (1) nie będącemu ich konsumentem z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, w tym w zakresie czterech transakcji działając wspólnie i w porozumieniu z inną nieustaloną osobą tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych;

30. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego L. S. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 8970 zł (osiem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt złotych);

31. oskarżonego P. S. w ramach zarzucanego w punkcie XXI czynu (czyn z punktu XXXIII z a/o) uznał za winnego tego, że w bliżej nieustalonych dniach w okresie od listopada do grudnia 2004 r. trzykrotnie w W. przy ulicy (...) działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy wprowadził do obrotu znaczną ilość środka odurzającego w postaci łącznie 200 gramów ziela konopi innych niż włókniste (marihuany) oraz znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci łącznie 300 sztuk tabletek (...) (ecstasy) w ten sposób, że przekazał odpłatnie w/w środki odurzające i substancję psychotropową J. B. (1) nie będącemu ich konsumentem w trzech transakcjach każdorazowo z przeznaczeniem do dalszej dystrybucji, tj. popełnienia czynu z art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 56 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011r. (Dz. U. z 2011, nr 117, poz. 678) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

32. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. S. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 2560 zł (dwa tysiące pięćset sześćdziesiąt złotych);

33. oskarżonych P. J. i R. Z. w ramach zarzucanego im w punkcie XXII czynu (czyn z punktu XXXV z a/o) uznał za winnych tego, że w okresie od połowy lipca 2004r. do końca listopada 2004 r. w dniach bliżej nieustalonych w W. na terenie dzielnicy M. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew

przepisom ustawy posiadali środek odurzający w postaci kokainy w znacznej ilości łącznie nie mniej niż 400 gramów, którą cyklicznie nabywali odpłatnie od J. B. (1), tj. popełnienia czynu z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał każdego z nich, a na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył każdemu z nich karę po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości po 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

34. oskarżonego A. S. (1) uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXIII (czyn z punktu XXXVI z a/o);

35. oskarżonego I. S. (1) w ramach zarzucanego mu w punkcie XXIV czynu (czyn z punktu XXXVIII z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie bliżej nieustalonym od września 2004 r. do grudnia 2004 r. w W. działając w krótkich odstępach czasu, w dniach nieustalonych, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wbrew przepisom ustawy posiadał substancję psychotropową w znacznej ilości w postaci nie mniej niż łącznie 1200 gramów amfetaminy oraz 300 sztuk tabletek (...) (ecstasy), które cyklicznie nabywał odpłatnie od J. B. (1), tj. popełnienia czynu z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21.07.2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie z art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 62 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 21 lipca 2006r. na mocy ustawy z dnia 27 kwietnia 2006r. (Dz. U. z 2006, poz. 120, nr 826) w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

36. oskarżonego W. H. w ramach zarzucanego mu w punkcie XXV czynu (czyn z punktu XXXIX z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2004 r. do grudnia 2004 r. w dniach bliżej nieustalonych w W. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej puścił w obieg łącznie 73 sztuki podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy stanowiących polski środek płatniczy, w ten sposób, że na początku listopada w dniu bliżej nieustalonym nieodpłatnie przekazał J. B. (1) 3 sztuki podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy oraz w okresie od listopada 2004 r. do końca grudnia 2004 r. zbył J. B. (1) za kwotę równoważną 30% wartości nominalnej łącznie 70 sztuk podrobionych banknotów o nominale 100 złotych każdy podczas dwóch transakcji, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. skazał go, a na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

37. na podstawie art. 33 § 1, 2, 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. H. karę 100 zł (stu) stawek dziennych grzywny przyjmując, iż jedna stawka dzienna grzywny odpowiada kwocie 40 zł (czterdziestu złotych);

38. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. H. środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 2100 zł (dwa tysiące sto złotych);

39. oskarżonego J. B. (1) w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXVI (czyn z punktu XL z a/o) uznał za winnego tego, że w okresie od listopada 2004 r. do grudnia 2004 r. w dniach nieustalonych w W., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru po uprzednim przyjęciu od W. H. łącznie 73 podrobionych banknotów o nominale 100 złotych stanowiących polski środek płatniczy, puścił je w obieg w ten sposób, że w listopadzie 2004

r. w różnych miejscach uiścił zapłatę łącznie 11 banknotami, przekazał nieodpłatnie łącznie 2 sztuki oraz zbył za 50% wartości nominalnej łącznie 30 sztuk ustalonym osobom w celu posłużenia się nimi w transakcjach handlowych, a następnie w grudniu 2004 r. w różnych miejscach uiścił zapłatę łącznie 10 banknotami oraz zbył za 50% wartości nominalnej łącznie 20 sztuk ustalonym osobom, w celu posłużenia się nimi w transakcjach handlowych, tj. popełnienia czynu z art. 310 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na tej podstawie skazał go, a na podstawie art. 310 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

40. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. B. (1) w zakresie czynu przypisanego w punkcie 39 środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 2500 zł (dwa tysiące pięćset złotych);

41. oskarżonego T. Ś. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXVII (czyn z punktu XLII z a/o) i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. skazał go, a na podstawie art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

42. na podstawie art. 45 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. Ś. (1) w zakresie czynu przypisanego w punkcie 41 środek karny w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa w kwocie 2400 zł (dwa tysiące czterysta złotych);

43. oskarżonego A. M. w ramach czynu zarzucanego w punkcie XXVIII (czyn z punktu XLIII z a/o) uznał za winnego tego, że w dniu 26 grudnia 1998 r. w miejscowości Z. k. W. działając wspólnie i w porozumieniu z T. S. i inną ustaloną osobą w ramach uzgodnionego podziału ról, po uprzednim otwarciu drzwi za pomocą tzw. łamaka, dostali się do wnętrza, a następnie po odłączeniu instalacji alarmowej i uruchomieniu przy użyciu tego samego narzędzia zabrali, w celu przywłaszczenia samochód osobowy m-ki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i numerze nadwozia (...) o wartości 66 000 złotych na szkodę A. H., przy czym czynu tego dokonał będąc uprzednio skazanym w warunkach recydywy zwykłej w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie ponad 1 roku kary pozbawienia wolności za przestępstwo z art. 210 § 2 d.k.k. w zb. z art. 158 § 1 d.k.k. w zw. z art. 10 § 2 d.k.k. w zw. z art. 60 § 1 d.k.k., orzeczonej wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Szczecinie z dnia 31 maja 1995 roku o sygn. akt III K 359/92, tj. popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 09 września 2000r. (Dz. U. z 2000r., nr 93, poz. 1027) w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 09 września 2000r. (Dz. U. z 2000r., nr 93, poz. 1027) w zw. z art. 4 § 1 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

44. na podstawie art. 60 § 3 i 5 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. B. (1) w punkcie 39 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

45. na podstawie art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego J. B. (1) pod dozór kuratora w okresie próby;

46. na podstawie art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. (Dz. U. z 2015r., 396), art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary pozbawienia wolności:

- orzeczone w punktach 1, 4, 13, 14, 43 i wymierzył oskarżonemu A. M. karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności,

- orzeczone w punktach 1, 5, 9, 41 i wymierzył oskarżonemu T. Ś. (1) karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

47. na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji na mocy ustawy z dnia 05 listopada 2009r. (Dz. U. z 2009r., nr 206, poz. 1589) obowiązującej od dnia 08 czerwca 2010r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył kary grzywny

- orzeczone w punktach 1, 2, 7, 8, 12 i wymierzył oskarżonemu J. B. (1) karę łączną 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny po 10 zł (dziesięć złotych) każda,

- orzeczone w punktach 5 i 10 i wymierzył oskarżonemu T. Ś. (1) karę łączną 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

48. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzekł przepadek przedmiotów służących do popełnienia przestępstwa wyszczególnionych w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 300 pod pozycją 1; w wykazie dowodów rzeczowych numer 9 na karcie 2168 pod pozycją 34 i 35; w wykazie dowodów rzeczowych numer 5 na karcie 2176 pod pozycją 6;

49. na podstawie art. 230 § 2 k.k. dowody rzeczowe wyszczególnione w wykazie dowodów rzeczowych na karcie 300 pod pozycją 2; w wykazie dowodów rzeczowych numer 10 na karcie 2165-2166 pod pozycją (...) w wykazie dowodów rzeczowych numer 7 na karcie 2171 pod pozycją (...); w wykazie dowodów rzeczowych numer (...) na karcie 2177-2178 pod pozycją (...); dowody rzeczowe opisane na kartach 4810-4811 nakazuje pozostawić w aktach sprawy, zaś dowód rzeczowy wyszczególniony w wykazie dowodów rzeczowych numer (...) na karcie 4332 pod pozycją (...) nakazał zwrócić A. S. (1),

50. zasądził od Skarbu Państwa tytułem wynagrodzenia za niepłaconą pomoc prawną udzieloną przez adwokata ustanowionego z urzędu kwotę po 3120 zł (trzy tysiące sto dwadzieścia złotych) + podatek VAT na rzecz adw. M. S. (1), adw. M. B., adw. D. T., adw. K. C. (1), adw. A. G., adw. M. T., adw. G. C., adw. K. D. (1), adw. R. C., adw. B. D.; kwotę 3000 zł (trzy tysiące złotych) + podatek VAT na rzecz adw. K. L.; kwotę 960 zł (dziewięćset sześćdziesiąt złotych) + podatek VAT na rzecz adw. M. N.; kwotę 1620 zł (tysiąc sześćset dwadzieścia złotych) + podatek VAT na rzecz adw. A. C.; kwotę 3240 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści złotych) + podatek VAT na rzecz adw. A. Z.; kwotę 3240 zł (trzy tysiące dwieście czterdzieści złotych) + podatek VAT na rzecz adw. A. N.; kwotę 3300 zł (trzy tysiące trzysta złotych) + podatek VAT na rzecz adw. M. Ż.;

51. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres tymczasowego aresztowania: oskarżonemu A. J. (1) od dnia 10 sierpnia 2006r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu P. B. od dnia 07 listopada 2006r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu P. P. (1) od dnia 06 lutego 2007r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu M. G. od dnia 06 lutego 2007r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu M. P. (1) od dnia 28 lutego 2007r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu L. S. od dnia 07 listopada 2006r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu P. S. od dnia 06 lutego 2007r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu W. H. od dnia 07 listopada 2006r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu M. L. od dnia 02 maja 2007r. do dnia 25 września 2008r., zaś na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zalicza okres tymczasowego aresztowania oskarżonemu A. M. od dnia 07 listopada 2006r. do dnia 30 listopada 2006r. i od dnia 20 grudnia 2006r. do dnia 20 grudnia 2006r. do dnia 25 września 2008r., oskarżonemu T. Ś. (2) od dnia 07 listopada 2006r. do dnia 25 września 2008r., zaś oskarżonemu J. N. część okresu tymczasowego aresztowania od dnia 06.02.2007r. do dnia 05 lutego 2007r i uznaje orzeczoną karę pozbawienia wolności względem tegoż oskarżonego za wykonaną w całości;

52. zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty: od oskarżonego A. J. (1) kwotę 400 zł (czteryście złotych); od oskarżonego A. M. kwotę 1400 zł (tysiąc czterysta złotych); od oskarżonego J. B. (1) kwotę 780 zł (siedemset osiemdziesiąt złotych); od oskarżonego T. Ś. (1) kwotę 1400 zł (tysiąc czterysta złotych); od oskarżonego M. L. kwotę 700 zł (siedemset złotych); od oskarżonego P. B. kwotę 1000 zł (tysiąc złotych); od oskarżonego P. P. (1) kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych); od oskarżonego M. G. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych); od oskarżonego M. P. (1) kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych); od oskarżonego O. Z. (1) kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych); od oskarżonego L. S. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych); od oskarżonego P. S. kwotę 1100 zł (tysiąc sto złotych); od oskarżonego P. J. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych); od oskarżonego R. Z. kwotę 900 zł (dziewięćset złotych); od oskarżonego I. S. (1) kwotę 1100 zł (tysiąc sto złotych); od oskarżonego W. H. kwotę 1200 zł (tysiąc dwieście złotych); od oskarżonego J. N. kwotę 580 zł (pięćset osiemdziesiąt złotych) i obciąża ich pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie w częściach ich dotyczących, zaś w części uniewinniającej wyroku kosztami sądowymi obciążył Skarb Państwa.

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych i prokurator.

Obrońca oskarżonych A. J. (1), M. L. i W. H. zaskarżył powyższe orzeczenie:

1. w odniesieniu do oskarżonego A. J. (1)- w pkt 1,
2. w odniesieniu do oskarżonego M. L.- w pkt 15,
3. w odniesieniu do oskarżonego W. H.- w pkt 36 - w całości na korzyść tych oskarżonych.

W oparciu o przepis art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania w postaci art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. , która miała wpływ na wydanie orzeczenia, polegającą na:

- dokonaniu oceny materiału dowodowego w sposób jednostronny i fragmentaryczny z naruszeniem zasad swobodnej jego oceny, wyłącznie na niekorzyść oskarżonych poprzez bezkrytyczną i powierzchowną ocenę wyjaśnień oskarżonego J. B. (1) oraz zeznań świadka J. J. (5) oraz niedostateczną analizę ich treści w porównaniu z innymi dowodami, w tym z tymi, które Sąd odrzucił, pominął lub uznał za nieistotne,
- pominięcie dowodu w postaci dokumentu firmy (...),
- lakoniczne i sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uzasadnienie powodów, które legły u podstaw marginalizacji zeznań M. P. (2) i J. J. (7),
- lakoniczne uzasadnienie i nie poparcie żadnymi dowodami powodów odrzucenia treści wyjaśnień oskarżonych A. J. (1), M. L. i W. H. jak również zeznań świadków P. K., A. S. (3), K. K. (2) oraz L. G., bez wskazania dowodów, które legły u podstaw uznania ich za niewiarygodne,

2. będący następstwem tych mankamentów błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na niczym nie uzasadnionym przyjęciu, że materiał dowodowy wskazuje w sposób nie budzący wątpliwości, iż oskarżeni J., L. i H. dopuścili się zarzucanych im przestępstw.

Zgodnie z treścią art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów względnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. M. zaskarżył ten wyrok w całości na korzyść oskarżonego (pkt. 1, 4, 13, 14, 43, 46 i 52 wyroku).

Skarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. w zakresie czynu w pkt 1 wyroku (dot. udziału w zorganizowanej grupie przestępczej) - naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności, w tym rozstrzygnięcia istniejących na tle materiału dowodowego wątpliwości faktycznych na niekorzyść oskarżonego, pomimo:

- iż brak było dowodów na to, że osk. M.: znał kierownictwo grupy (bowiem nie uczestniczył w widzeniach z P. B. i Z. S.); miał z tymi osobami kontakt telefoniczny, oraz że osk. M. wykonywał jakiekolwiek zadania, w wykonaniu poleceń wynikających z przynależności do grupy, bądź też osiągał korzyści majątkowe związane z przynależnością do grupy;
- że z faktu znajomości osk. M. z osk. B. i św. S., nie można wywodzić wniosku, że uczestniczył wraz z nimi w grupie przestępczej;
- wątpliwości wynikających z zeznań św. J. (zgodnie z a/o członka grupy), który nigdy osobiście się nie spotkał i nie miał kontaktu telefonicznego z osk. M..

2. w zakresie czynu z pkt 4 wyroku (dot. uczestniczenia przez osk. M. w obrocie 1000 gr amfetaminy) - naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, bez wystarczających dowodów weryfikujących wyjaśnienia osk. B. i niezasadne uznanie, że wyjaśnienia osk. B. znalazły wystarczające potwierdzenie w notatce z kolizji, pomimo tego, iż:

- notatka o kolizji może jedynie być dowodem na to, że takie zdarzenie miało miejsce;
- miał interes by obciążać jak największą ilość osób ubiegając się o nadzwyczajne złagodzenia kary;
- trudno dać wiarę jego wyjaśnieniom, iż otrzymywał on 100 gramów amfetaminy, pomimo niesprecyzowanej roli w dokonaniu przestępstw;
- nie wiedział i nie widział sposobu rozliczania się św. B. z osk. A. M.;
- nie widział przekazania narkotyków, bowiem nie opuszczał samochodu.

3. w zakresie czynu z pkt 13 wyroku (dot. posiadania bez zezwolenia broni palnej) i czynu z pkt 14 (dot. ułatwienia swoim zachowaniem popełnienia przestępstw uprowadzenia człowieka) - naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., i art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności, w tym rozstrzygnięcia istniejących na tle materiału dowodowego wątpliwości faktycznych na niekorzyść oskarżonego, pomimo tego, iż:

- zeznania św. S., co do pierwszej próby uprowadzenia nie zostały poparte wystarczającymi dowodami nawet z wyjaśnień osk. B., który nie był świadkiem tego zdarzenia ani współsprawcą;
- zeznania św. S., nasuwały uzasadnione wątpliwości, co do prawdomówności osk. B.;
- zeznania św. G. i W. K., potwierdzające naprawę samochodu po jego rozbiciu w dniu 26 kwietnia 2004 r., nasuwały wątpliwości co do możliwości udziału osk. M. w jakichkolwiek przestępstwach;
- istniały wątpliwości, co do możliwości udziału osk. M. w pomocnictwie do dokonania przestępstwa, tj. udostępniania samochodu oraz broni i kamizelek rzekomo znajdujących się w jego bagażniku, bowiem wskazywane przez osk. B. daty dokonania tego przestępstwa tj. maj/czerwiec 2004 r. lub koniec kwietnia/początek maja 2004 r., uniemożliwiłyby korzystanie przez niego z tego środka transportu, wobec kolizji mającej miejsce w dniu 26 kwietnia 2004 r. i naprawą samochodu;
- osk. B., odnośnie posiadania broni przez osk. M., stwierdził, że nie sprawdzał broni pod kątem jej sprawności, nie jest ekspertem od broni i że ewentualna sprawność broni, nie została sprawdzona w czasie działań przestępczych.

4. w zakresie czynu z pkt 43 wyroku (dot. zaboru w celu przywłaszczenia samochodu marki (...)) - naruszenie przepisów postępowania, które mogły mieć wpływ na treść orzeczenia tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, z naruszeniem zasady domniemania niewinności i bezstronności, w tym rozstrzygnięcia istniejących na tle materiału dowodowego wątpliwości faktycznych na niekorzyść oskarżonego, pomimo tego, iż:

- zeznania pokrzywdzonej A. H., nie mogą w sposób wystarczający potwierdzać wersji św. S., co do udziału osk. M. w w/w przestępstwie;
- z zeznań św. D. i Ś., wynika, że św. D. nie mógł brać udziału w przestępstwie, co podważa wiarygodność dowodu z zeznań św. S.;
- św. D. rozbił samochód marki P., a tym samym istniały uzasadnione wątpliwości, iż samochód ten nie mógł służyć do dokonania przestępstwa.

5. rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary (hipotetycznie zakładając, że osk. A. M. dopuścił się czynów, za które został skazany, które to stanowisko obrońca całkowicie kwestionuje), w tym kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności orzeczonej w pkt 46 wyroku, z pominięciem okoliczności łagodzących, wskazujących na ewentualną niewielką rolę osk. w dokonaniu zarzucanych mu przestępstw, krótki czasokres brania udziału w grupie przestępczej oraz odległość czasową od daty popełnionych przestępstw do wyroku.

W konsekwencji podniesionych zarzutów wniosł:

1. o zmianę skarżonego wyroku i uniewinnienie osk. A. M. od zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. 1, 4, 13, 14, 43;
2. w konsekwencji uniewinnienia oskarżonego - o uchylenie orzeczonej kary łącznej 6 lat pozbawienia wolności zawartej w pkt 46 wyroku;
3. zmianę pkt 52 wyroku poprzez zwolnienie osk. A. M. od kosztów sądowych w tej sprawie, ewentualnie zmianę orzeczenie o karze łącznej i wymierzenie jej w granicach zbliżonych do zasady absorpcji.

Jednocześnie wniosł o:

1. zasądzenie na rzecz adw. M. S. (1) kosztów nieopłaconej w całości ani w części pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu A. M. w postępowaniu apelacyjnym z urzędu, oraz
2. zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania apelacyjnego, albowiem ich uiszczenie byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację rodzinną i majątkową.

Obrońca oskarżonego Ś. na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i 438 pkt 2 k.p.k., 438 pkt 3 k.p.k., 438 pkt 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

I. Odnośnie czynu opisanego w punkcie I wyroku (czyn z punktu I z a/o), czynu opisanego w punkcie IV wyroku (czyn z punktu X a/o), obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności art. 4 k.p.k., art 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art 410 k.p.k. poprzez naruszenie zasad: równości stron, obiektywizmu, domniemania niewinności, i swobodnej oceny dowodów oraz interpretację wszystkich okoliczności sprawy na niekorzyść oskarżonego z pominięciem dowodów przeciwnych, istotnych dla prawidłowego rozstrzygnięcia i wydania wyroku, co w konsekwencji doprowadziło do, wadliwego i sprzecznego ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej w ww. punktach wyroku.

Alternatywnie, na wypadek nie podzielenia przez sąd tego zarzutu, zarzucił:

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na pominięciu okoliczności przemawiających za orzeczeniem względem oskarżonego kary pozbawienia wolności znacznie łagodniejszej lub z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

III. zarzucił rażąca niewspółmierność kary pozbawienia wolności w stosunku do stopnia winy, motywacji i sposobu zachowania się oskarżonego, jak i do jego właściwości i warunków osobistych, poprzez niezastosowanie okoliczności przemawiających za orzeczeniem wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności znacznie łagodniejszej lub z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Podnosząc powyższe zarzuty, wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów określonych w punkcie I wyroku (czyn z punktu I z a/o), czynu opisanego w punkcie IV wyroku (czyn z punktu X a/o), ewentualnie złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i warunkowe zawieszenie jej wykonania.

Wniósł również o zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym z uwagi, iż koszty te nie zostały w całości ani w części uiszczone.

Obrońca oskarżonego P. B. zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 1 grudnia 2015 r. w części, w zakresie punktu 16 i 17, dotyczących oskarżonego P. B., na jego korzyść.

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi w zakresie punktu 16 zarzucił:

1. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., poprzez niepowzięcie wątpliwości w zakresie wyjaśnień P. B. i jego przyznania się do winy podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, mimo iż oskarżony w trakcie postępowania dowodowego wielokrotnie odwoływał swoje wyjaśnienia w zakresie przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, wskazując na przyczyny złożenia wyjaśnień o obciążającej go treści.

2. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k.,:

- poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, polegającą na przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom współoskarżonego J. B. (1), stanowiącym w istocie tzw. dowód z pomówienia, pomimo podważenia wiarygodności J. B. (1) w trakcie postępowania dowodowego, przy jednoczesnym odmówieniu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. B. oraz świadka R. W.;

- poprzez skazanie oskarżonego P. B. wyłącznie na podstawie dowodu z wyjaśnień współoskarżonego J. B. (1), mimo braku możliwości kategorycznej weryfikacji twierdzeń J. B. (1), wobec nieistnienia innych dowodów wskazujących na winę P. B..

Powyższe uchybienia, opisane w punktach 1 i 2, skutkowały błędem w ustaleniach faktycznych, polegającym na niesłusznym przyjęciu, iż w rozpatrywanej sprawie istnieją wystarczające i nienasuujące żadnych wątpliwości dowody, wskazujące na sprawstwo i winę oskarżonego P. B. w zakresie zarzucanego mu czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji obowiązującej od dnia 09 grudnia 2011 r. na mocy ustawy z 01 kwietnia 2011 r., w zw. z art. 12 k.k.

W konsekwencji podniesionych zarzutów, na podstawie art. 427 § 1 i 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uniewinnienie oskarżonego P. B. od zarzucanego mu czynu i umorzenie postępowania, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponadto wniósł o zasądzenie wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

Obrońca oskarżonego P. P. (1) zaskarżył wyrok w zakresie punktów: 18. 19. 51 i 52 części orzekającej zaskarżonego wyroku,

a także w zakresie opisu czynu znajdującego się w punkcie 20 części orzekającej zaskarżonego wyroku.

Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, to jest art. 7 k.p.k. , mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego przejawiającej się w:

- jednostronnej, nielogicznej i sprzecznej z doświadczeniem życiowym oraz ugruntowanymi w judykaturze zasadami oceny dowodu z pomówienia, tj. wyjaśnień współoskarżonego J. B. (1), a w szczególności nie ustosunkowanie się do wszystkich przesłanek wskazywanych w orzecznictwie jako niezbędnych przy dokonywaniu weryfikacji pomówienia, a zwłaszcza zupełne pominięcie kryterium konieczności wsparcia pomówienia innymi dowodami;

- uznaniu w całości za wiarygodne wyjaśnień współoskarżonego J. B. (1), w związku ze stwierdzeniem, że nie wystąpiły w sprawie okoliczności wskazujące na interes współoskarżonego J. B. (1) w pomówieniu oskarżonego P., podczas gdy współoskarżony J. B. (1) stwierdził przed Sądem, że oskarżony P. P. (1) oskarżał go o rzucaniem krzesłami w sprawie o pobicie (sygn. akt: III K 676/05), a więc miał powody do zemsty.

2. obrazę przepisów postępowania art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych okoliczności mających znaczenie dla rozstrzygnięcia w sprawie wynikających ze spójnych wyjaśnień oskarżonych P. P. (1) i M. G. w zakresie w jakim zostały uznane za wiarygodne, tj. odnośnie ich wyjazdu do H. w 2004 r. w celu zakupu samochodu, a nie jak twierdzi współoskarżony J. B. (1) w celu nabycia narkotyków.

3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, a polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. P. (1) popełnił zarzucany mu czyn w sytuacji, gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego za ten czyn. Sąd dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych w konsekwencji obrazę przepisu art. 7 k.p.k. a to poprzez nieuzasadnione oparcie wyroku skazującego w stosunku do oskarżonego jedynie na niejasnych i wewnętrznie sprzecznych pomówieniach współoskarżonego B., które nie znalazły żadnego pokrycia zarówno w zeznaniach świadków oraz wyjaśnieniach samego P. P. (1), czy też M. G., jak również w całości zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego.

Wniósł o:

uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

ewentualnie o:

uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca oskarżonego M. G. i P. S. wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniu stanu faktycznego sprawy poprzez niesłuszne i bezkrytyczne danie wiary obciążającym oskarżonych wyjaśnieniom współoskarżonego J. B. (1),

Z uwagi na powyższe uchybienia wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i o przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego M. P. (1) na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. zarzucił:

- w oparciu o art. 438 pkt 1 k.p.k. obrazę prawa materialnego, tj. art 65 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy oskarżony nie uczynił sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodów, a zatem nie mógł zostać skazany w warunkach określonych w art. 65 § 1 k.k.;

- w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez:

- naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i co za tym idzie bezpodstawne uznanie, że ich treść była powodowana chęcią uniknięcia odpowiedzialności karnej za przedmiotowy czyn, a przez to odebranie im waloru wiarygodności, w sytuacji, gdy oskarżony złożył jednoznaczne, konsekwentne i stanowcze wyjaśnienia zarówno w postępowaniu przygotowawczym, jak i jurysdykcyjnym;

- naruszenie art. 7 k.p.k. polegające na dokonaniu dowolnej a nie swobodnej oceny dowodów wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i skoncentrowanie się przez Sąd wyłącznie na dowodach obciążających oskarżonego, a przez to bezpodstawne uznanie, że wyjaśnienia współoskarżonego J. B. (1) przedstawiają kluczowe okoliczności w zakresie czynu zarzucanego M. P. (1), są konsekwentne i spójne, podczas gdy wyjaśnienia te nie znajdują żadnego odzwierciedlenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, są wewnętrznie sprzeczne, nie opisują żadnych szczegółów

rzekomych transakcji narkotykowych z M. P. (1), są niespójne, wykazują istotne luki, zaś żaden inny dowód nie potwierdził pomówień J. B., które w sposób bezkrytyczny zostały przez Sąd Okręgowy ponownie rozpoznający sprawę uznane za wiarygodne i niebudzące wątpliwości;

- naruszenie art. 167 w zw. z art. 172 w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. polegające na ich niezastosowaniu w sytuacji, gdy w sprawie występowały wątpliwości dotyczące faktów mających istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym odnośnie kwestii faktycznego uczestnictwa M. P. (1) w jakimkolwiek wprowadzaniu do obrotu środka odurzającego w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci (...); nieprzeprowadzeniu konfrontacji na tę okoliczność pomiędzy J. B. (1) a M. P. (1) w celu wyjaśnienia sprzeczności, które powstały w rezultacie kłamliwości jednego z osobowych źródeł dowodowych, w szczególności zaś dopuszczone w sprawie dowody nie pozwalały na przyjęcie konkretnego założenia, a wątpliwości te rozstrzygnięto na niekorzyść oskarżonego;

- naruszenie art. 366 § 1 w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. polegające na niewyjaśnieniu wszelkich istotnych okoliczności sprawy, w szczególności zaś nierozwikłaniu kwestii rzeczywistego przebiegu wydarzeń i zasadniczych elementów dotyczących rzekomego przekazywania narkotyków J. B. (1) przez M. P. (1) od lipca 2004 r. do września 2004 r., zaniechaniu zaś ustalenia chociażby innego scenariusza wydarzeń miało z kolei wpływ na naruszenie zasady prawdy materialnej;

- naruszenie art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegające na wadliwym sporządzeniu uzasadnienia wyroku, przejawiającym się w lukach, brakach i niewyjaśnieniu w stopniu należyтым, na podstawie jakich innych dowodów poza wyjaśnieniami J. B. (1) uznano winę M. P. (1) oraz dlaczego zdaniem Sądu ponownie rozpoznającego sprawę wyjaśnienia te w tym zakresie zasługują na miano wiarygodności, mimo że podczas pierwszego rozpoznania Sąd nie dał im wiary i zostały one uznane za pomówienia, co uniemożliwia weryfikację poczynionych przez Sąd ustaleń, tym samym naruszając prawo do obrony oskarżonego;

- na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia a zarazem mających wpływ na jego treść, będący wynikiem naruszenia w/w przepisów postępowania polegających na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez dokonanie dowolnej, wybiórczej i tendencyjnej a nie swobodnej oceny dowodów, całkowitym zlekceważeniu faktu nieprzyznawania się przez oskarżonego do popełnienia zarzucanego mu czynu, nieusunięciu wątpliwości nasuwających się w trakcie postępowania, niewyjaśnieniu wszelkich istotnych okoliczności sprawy, niewykazaniu, jakimi metodami Sąd doszedł do przekonania o winie oskarżonego, podczas gdy cały materiał dowodowy zgromadzony w przedmiotowej sprawie nie dowodzi nawet pośrednio zarzucanych M. P. (1) czynów - i przez to błędnym założeniu, że:

- oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo iż prawidłowa ocena materiału dowodowego nie daje podstaw do przyjęcia takiej tezy, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania, mimo wcześniejszego uniewinnienia;

- J. B. (1), będący odbiorcą narkotyków, nie był ich konsumentem, podczas gdy z jego wyjaśnień wynika jasno, że zażywał narkotyki, które kupował, zaś do uznania sprawstwa i bytu przestępstwa z art. 56 cyt. ustawy niezbędna jest osoba odbiorcy będącego tzw. „nie konsumentem”.

W związku z podniesionymi wyżej zarzutami, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, a ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych L. S. i J. N., w oparciu o przepisy art. 427 § 2 k.p.k., art. 438 pkt 2 i 4 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

obrazę przepisów postępowania karnego, mającego wpływ na treść orzeczenia - art. 7 k.p.k. przez dowolną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień J. B. (1) oraz L. S. i J. N. i w konsekwencji oparcie wyroku skazującego na niedopuszczalnym założeniu, że jedyny dowód obciążający w postaci wyjaśnień oskarżonego

J. B. (1) może być wystarczający dla uznania winy L. S. i J. N. w sytuacji, gdy takie założenie pozbawia oskarżonych gwarancji procesu karnego wyartykułowanej w art. 5 k.p.k. i przerzuca ciężar dowodu na oskarżonych wbrew zasadzie z art. 74 § 1 k.p.k.

W związku z powyższym, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i §2 k.p.k. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonych L. S. i J. N. od zarzucanego im czynu, ewentualnie
- 2) uchylenie wyroku odnośnie oskarżonych L. S. i J. N. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego O. Z. (1) zaskarżył wyrok w całości - tj. w zakresie pkt 27, 28 i 52 ww. wyroku, na korzyść oskarżonego.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny wyjaśnień oskarżonego J. B. (1) polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że jego wyjaśnienia są spójne i konsekwentne w toku całego postępowania i mogą stać się podstawą ustaleń faktycznych, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są niespójne, niewiarygodne i niekonsekwentne, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego,

b) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. S. (2) polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania tego świadka nie są wiarygodne, bowiem powiązania świadka ze środowiskiem przestępczym oraz wielokrotna karalność świadka, świadczą o tym, iż miał on interes, aby składać zeznania nieobiektywne i w ten sposób „pomagać” oskarżonemu O. Z. (1), podczas gdy zeznania świadka są spójne i konsekwentne i potwierdzają, że oskarżony nie mógł być sprawcą przypisanego mu czynu, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego O. Z. (1),

c) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka M. S. (3) polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania tego świadka nie są wiarygodne, bowiem powiązania świadka ze środowiskiem przestępczym oraz wielokrotna karalność świadka, świadczą o tym, iż miał on interes, aby składać zeznania nieobiektywne i w ten sposób „pomagać” oskarżonemu O. Z. (1), podczas gdy zeznania świadka są spójne i konsekwentne i potwierdzają, że oskarżony nie mógł być sprawcą przypisanego mu czynu, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego O. Z. (1),

d) art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań świadka K. M. polegającej na bezpodstawnym uznaniu, że zeznania tego świadka nie są wiarygodne, bowiem powiązania świadka ze środowiskiem przestępczym oraz długotrwała i zażyła relacja koleżeńska z oskarżonym O. Z. (1) świadczą o tym, iż miał on interes, aby składać zeznania nieobiektywne i w ten sposób „pomagać” oskarżonemu O. Z. (1), podczas gdy zeznania świadka są spójne i konsekwentne i potwierdzają, że oskarżony nie mógł być sprawcą przypisanego mu czynu, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego O. Z. (1),

e) art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanego za wiarygodny dowodu w postaci zeznań świadka W. D. w postaci stwierdzenia, iż ww. świadek nie kojarzy oskarżonego O. Z. (1) i nie przypomina sobie, aby przychodził on do kogoś na widzenie (k. 17140), co potwierdza, że oskarżony nie mógł być sprawcą przypisanego mu czynu, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania oskarżonego O. Z. (1),

f) art. 7 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, a polegające na całkowicie dowolnej ocenie wyjaśnień oskarżonego O. Z. (1) i niesłusznej odmowie

wiary tym wyjaśnieniom, co skutkowało poczynieniem wadliwych ustaleń faktycznych, a dokonana przez sąd I instancji ocena wyjaśnień oskarżonego została uznana jedynie za realizację przyjętej przez O. Z. (1) linii obrony,

2. w konsekwencji obrazy ww. przepisów postępowania zarzucam sądowi I instancji dopuszczenie się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony O. Z. (1) popełnił przypisany mu czyn w sytuacji, gdy brak było wystarczających i jednoznacznych dowodów świadczących o sprawstwie oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania,

3. z ostrożności procesowej, w przypadku nieuwzględnienia przez sąd odwoławczy powyższych zarzutów zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

a) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mając wpływ na jego treść, polegającego na błędnym uznaniu, iż wina i stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu O. Z. (1) są znaczne, zaś oskarżony osiągnął korzyść majątkową w kwocie 49.000 złotych, podczas gdy jednocześnie przyjęto, że działał on wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą,

b) rażąco niewspółmierność kary wyrażającą się w orzeczeniu wobec oskarżonego O. Z. (1) bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 3 lat pozbawienia wolności i 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych, która przekracza stopień winy i społecznej szkodliwości czynu,

c) rażąco niewspółmierność środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionego przestępstwa, przy zastosowaniu wadliwych kryteriów jego wymiaru w wysokości 49.000 złotych.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o:

1. zmianę w całości zaskarżonego orzeczenia w stosunku do oskarżonego O. Z. (1) i orzeczenie odmienne co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,

2. ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, •

3. w przypadku nieuwzględnienia przez sąd odwoławczy zarzutów wskazanych w pkt II ppkt 1 i 2 powyżej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego O. Z. (1) w części dotyczącej orzeczenia o karze i środku karnym oraz wymierzenie oskarżonemu łagodniejszej kary i środka karnego, a także zwolnienie go od ponoszenia kosztów sądowych w całości.

Obrońca oskarżonego P. J., na zasadzie art. 444 k.p.k. w zw. z art. 425 § 2 k.p.k. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w części, tj. punkt 33 wyroku na korzyść oskarżonego.

Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała lub mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. w związku art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd I instancji nie odniósł się do istotnych w sprawie, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w wielu przypadkach nie wskazał, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach nie uznając dowodów przeciwnych, jak również nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co nastąpiło z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności wobec wybiórczego uzasadnienia wyroku i ustaleń poczynionych przez Sąd, tj. poprzez przyjęcie wyjaśnień J. B. (1) za wiarygodne w części obciążające, oskarżonego P. J. dotyczących zarzucanych mu czynów, pomimo braku ich potwierdzenia w zebranych materiałach dowodowych;

b) art. 4 k.p.k. w związku z art. 7 k.p.k. w związku art. 410 k.p.k. w związku z art. 424 § 1 k.p.k., polegającą na tym, że Sąd I instancji nie odniósł się do istotnych w sprawie, ujawnionych w toku rozprawy okoliczności, w wielu przypadkach me

wskazał, jak ocenił poszczególne dowody i dlaczego oparł się na jednych dowodach nie uznając dowodów przeciwnych, jak również nie wziął pod uwagę okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, co nastąpiło z naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, w szczególności wobec wybiórczego uzasadnienia wyroku i ustaleń poczynionych przez Sąd, tj. poprzez zdyskwalifikowanie przez Sąd zeznań M. S. (4) w zakresie jego negatywnej oceny osoby J. B. (1) i oceny pobudek, jakim mógł się kierować decydując się na skorzystanie z dobrodziejstwa art. 60 k.k.;

c) art. 5 § 1 i § 2 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w sprawie na jedynym dowodzie tj. wyjaśnieniach J. B. (1), które nie uzyskały, w toku postępowania dowodowego, potwierdzenia w innych dowodach, a przy tym nie pokonały zarówno zasad procesowych określonych w art. 5 § 1 i § 2 k.p.k., jak i nie odpowiadały zasadom logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, co spowodowało oparcie wyroku w sprawie na zeznaniach, które nie stanowiły wartościowego dowodu w procesie karnym i nie mogły stanowić podstawy rozstrzygnięcia o winie i karze;

2. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na bezzasadnym przyjęciu, iż oskarżony P. J. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i wbrew przepisom ustawy oraz wspólnie i w porozumieniu z R. Z., uczestniczył w obrocie środkami odurzającymi w postaci nie mniej niż 400 g kokainy, co nastąpiło poprzez oparcie tychże ustaleń całkowicie na niezwykle ogólnych w tej mierze wyjaśnieniach J. B. (1), bez ustalenia na czym miała polegać współpraca, „spółka” oskarżonych J. i Z., w jaki sposób miały być dzielone zyski, jaki był sposób rozliczania transakcji, ilości transakcji, ich konkretnych lub chociażby przybliżonych dat, konkretnych miejsc transakcji;

4. Błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż ilość narkotyków, które posiadać miał rzekomo oskarżony P. J. jest ilością znaczną i w konsekwencji błędne uznanie, iż zarzucany oskarżonemu czyn stanowi kwalifikowany typ przestępstwa.

Na zasadzie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. w związku z art. 440 k.p.k. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od, zarzucanych mu czynów;

ewentualnie z ostrożności procesowej:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego R. Z. na podstawie art. 427 § 2 i oraz art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

- mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na dokonaniu przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego poprzez uznanie wyjaśnień J. B. (1) za w pełni wiarygodne, podczas gdy nie były one potwierdzone żadnymi innymi dowodami, jak również stały w sprzeczności z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych oraz w tym zakresie orzecznictwem Sądu Najwyższego, zaś w sprawie niniejszej Sąd Okręgowy całkowicie dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego J. B. (1) przy braku jakichkolwiek innych dowodów, które mogłyby przynajmniej uprawdopodobnić zawarte w nich twierdzenia;

- mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na nierozstrzygnięciu przez Sąd I instancji na korzyść oskarżonego niedających się usunąć wątpliwości poprzez danie w całości wiary wyjaśnieniom oskarżonego J. B. (1), podczas gdy wyjaśnienia te nie zostały poparte innymi dowodami, jak również były sprzeczne z wyjaśnieniami innych oskarżonych w niniejszym postępowaniu, zaś Sąd do wyjaśnień oskarżonego J. B. (1) winien był podejść ze szczególną ostrożnością, mając na uwadze, iż w jego intencji było skorzystanie z instytucji przewidzianej w art. 60 § 3 k.k.;

- mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego wyroku, a polegający na uznaniu, że oskarżony R. Z. posiadał w okresie od połowy lipca 2004 r. do końca listopada 2004 r. środek odurzający w postaci kokainy w znacznej ilości i że środek ten cyklicznie nabywał od J. B. (1), podczas gdy okoliczność ta została przez Sąd Okręgowy ustalona tylko i wyłącznie na podstawie wyjaśnień J. B. (1), przy czym

wskazania wymaga, iż rzekomy współnik oskarżonego R. Z. tj. P. J. wyjaśnił, iż zna oskarżonego R. Z. jedynie z widzenia, określając go mianem „miejscowego alkoholika” i stanowczo stwierdził, iż nie utrzymywał z nim żadnych kontaktów, sam zaś oskarżony R. Z. nie przyznaje się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, na zasadzie art. 427 § 1 w zw. z art. 437 § 2 k.p.k. wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i odmienne orzeczenie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Obrońca oskarżonego I. S. (1) zarzucił:

I. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony I. S. (1) dopuścił się zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do takiego ustalenia.

II. Obrazy przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia tj.

1) przepisów art. 5 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. polegającą na nieuwzględnieniu przy wydawaniu wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wybiórcze potraktowanie zebranego materiału dowodowego, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz dowolnej, przekraczającej granice swobody oceny dowodów zwłaszcza z wyjaśnień J. B. (1) poprzez przyznanie tym wyjaśnieniom waloru wiarygodności.

2) obrazę przepisu art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. poprzez sporządzenie pisemnego uzasadnienia wyroku niezgodnie z wymogami zawartymi w powołanym przepisie, a w szczególności niewskazanie, które dowody i w jakim zakresie wykazały jakoby jednoznacznie, że oskarżony I. S. (1) dopuścił się przypisanego mu czynu oraz brak wskazanie przyczyn odmowy uznania wyjaśnień oskarżonego za wiarygodne.

III. Rażąca niewspółmierność kary orzeczonej wobec I. S. (1) polegającą na wymierzeniu mu kary pozbawienia wolności w zbyt dużym wymiarze w stosunku do kar wymierzonych pozostałym oskarżonym wykazanym w niniejszej sprawie za czyny objęte ustawą z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

Podnosząc te zarzuty obrońca wniósł:

o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego I. S. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu i zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów udzielonej pomocy prawnej, która nie została opłacona ani w całości, ani w części ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania i zasądzenie na rzecz obrońcy kosztów udzielonej pomocy prawnej w II instancji w sytuacji jak wyżej.

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 § 1 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonych:

- 1) J. B. (1) i A. J. (1) w zakresie czynów z punktu 6 wyroku (czyny z punktu XI i XII aktu oskarżenia) w całości,
- 2) A. S. (1) w zakresie czynu z punktu 34 wyroku (czynu z punktu XXXVI aktu oskarżenia) w całości,
- 3) J. B. (1) w zakresie czynu z punktu 7 wyroku (czynu z punktu XIII aktu oskarżenia) w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze.

Na zasadzie art. 427 § 1 i 2 k.p.k., art. 438 pkt 1 i 2 k.p.k. orzeczeniu temu zarzucił:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., 5 § 2 k.p.k., 7 k.p.k., 366 § 1 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na wybiórczej ocenie materiału dowodowego sprawy, dokonanej z przekroczeniem zasady swobodnej jego oceny oraz z naruszeniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego:

1. w zakresie czynów z punktów XI i XII aktu oskarżenia dotyczących udziału J. B. (1) i A. J. (1) w dwóch wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy poprzez:

- nieuzasadnione zdyskredytowanie mocy dowodowej wyjaśnień J. B. (1) i dokonanie negatywnej ich oceny na podstawie niewiarygodnych wyjaśnień J. J. (11) i A. S. (3) w sytuacji, gdy wyjaśnienia J. B. (1) są konsekwentne, logiczne i zgodne z prawdą,

- nieuzasadnione uznanie za prawdziwe wyjaśnień A. J. (1) w części, w której zakwestionował swój udział w dwóch wewnątrzspółnotowych dostawach znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy (czyny z punktów XI i XII aktu oskarżenia) i bezzasadnym przyznaniu im istotnej roli w dokonaniu negatywnej oceny wiarygodności wyjaśnień J. B. (1) - nieprawidłowo ocenionych, wiarygodnych i zgodnych z prawdą,

- bezpodstawne uznanie, za wiarygodne informacji ze Straży Granicznej z karty 720 tom IV, z których wynika, że w okresie od 1 września 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. A. S. (3) nie przekroczył granicy P. posługując się własnym dokumentem tożsamości, co nie wyklucza możliwości przekroczenia granicy przez A. S. (3) przy posłużeniu się fałszywym dokumentem tożsamości, na którą to okoliczność w swoich wyjaśnieniach konsekwentnie wskazywał J. B. (1),

- bezpodstawne uznanie za wiarygodne brak w bazie komputerowej (...) zapisów na nazwisko S. A. wskazujących, że w okresie od września do listopada 2004r. korzystał z przeprawy promowej ze Ś. do Y. lub K. i obdarzeniu na jego podstawie wiarygodnością- w tym zakresie - wyjaśnień A. J. (1) oraz zanegowaniu konsekwentnych, logicznych wyjaśnień J. B. (1) w sytuacji, gdy A. S. (3) podczas przeprawy promowej mógł posługiwać się fałszywym dokumentem tożsamości,

- bezpodstawne uznanie, iż brak informacji o połączeniach promowych ze Ś. do Y. lub K. obsługiwanych przez (...) Sp. z o.o. obligował Sąd do rozstrzygnięcia wątpliwości - we wskazanym zakresie - na korzyść A. J. (1) w sytuacji, gdy miał możliwość ich usunięcia na podstawie pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w tym wiarygodnych wyjaśnień J. B. (1),

- nienależytą ocenę zeznań świadków J. J. (7) i M. P. (2) oraz dowodów z dokumentów, co miało oczywisty wpływ na treść orzeczenia, powodując aprioryczne uznanie przez Sąd pierwszej instancji, głównie na tej podstawie, wyjaśnień J. B. (1) za niewiarygodne w sytuacji, gdy wyjaśnienia te są konsekwentne, logiczne i zgodne z prawdą,

- nieprawidłową ocenę wiarygodności depozycji M. P. (2) w postępowaniu przygotowawczym i sądowym, gdzie relacjonował on odmiennie niż na rozprawie głównej okoliczności dotyczące zarzutu tożsamego z zarzutem z punktu XII aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, co doprowadziło do pominięcia okoliczności o istotnym znaczeniu dla oceny wiarygodności zeznań tego świadka w zakresie, w jakim kwestionował on udział swój oraz A. J. (1), A. S. (3) i J. B. (1) w wewnątrzspółnotowej dostawie znacznej ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy oraz uprzedni fakt nabycia od J. B. (1) 100 gramów amfetaminy z przeznaczeniem do dystrybucji na terenie D.;

2. w zakresie czynu z punktu XXXVI aktu oskarżenia dotyczącego udziału A. S. (1) w transakcjach narkotykowych poprzez nabywanie narkotyków i dostarczania do ich przewozu środka transportu poprzez:

- bezpodstawne zdyskredytowanie wyjaśnień J. B. (1) jako materiału dowodowego - we wskazanym zakresie - pozwalającego na wykluczenie wersji oskarżonego A. S. (1) w sytuacji, gdy wyjaśnienia J. B. (1), są konsekwentne, spójne, bowiem drobne w nich rozbieżności w postaci: marki czy kolor samochodu, którym przyjeżdżał A. S. (1), dotyczą okoliczności drugorzędnych, nie mających istotnego znaczenia dla ustalenia sprawstwa A. S. (1),

- nieuzasadnione uznanie za prawdziwe wyjaśnień A. S. (1) w części, w której zakwestionował fakt wspólnych wyjazdów z M. S. (5) do W. w celu dokonania transakcji narkotykowych w sytuacji, gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie (m.in.) wiarygodne wyjaśnienia J. B. (1), prowadzi do przeciwnego wniosku,

- nieuzasadnione obdarzenie wiarygodnością zeznań świadka K. D. (2) i bezpodstawnym uznaniu, że brak jest racjonalnych okoliczności, które pozwoliłyby zakwestionować obiektywizm świadka w sytuacji, gdy świadek kilka miesięcy nie ujawniał w wydziale komunikacyjnym zmiany właściciela pojazdu marki F. (...) (zakupionego w kwietniu 2004 r., a zarejestrowanego w październiku 2004 r.), co winien był uczynić w ciągu 30 dni od daty zakupu auta widniejącej na umowie, nie podając racjonalnych przyczyn takiego zachowania,

co w konsekwencji skutkowało błędnymi ustaleniami faktycznymi i niesłusznym uniewinnieniem oskarżonych: J. B. (1) i A. J. (1) od czynów zarzuconych im w punktach XI i XII aktu oskarżenia, A. S. (1) od czynu zarzucanego mu w punkcie XXXVI aktu oskarżenia,

II. obrazę prawa karnego materialnego, a mianowicie: art. 60 § 6 pkt 2 kk polegającą na niezasadnym zastosowaniu powołanego przepisu jako podstawy prawnej nadzwyczajnego złagodzenia kary orzeczonej wobec oskarżonego J. B. (1) za czyn przypisany mu w punkcie 7 wyroku (z pkt. XIII aktu oskarżenia) w oparciu o przepis art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 252 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w brzmieniu sprzed nowelizacji ustawy z dnia 17 grudnia 2009r. (Dz. U z 201 Nr., nr 7 poz. 46) obowiązującej od dnia 19 kwietnia 2010r. w zw. z art. 11 § 3 k.k. zamiast prawidłowego art. 60 § 6 pkt 3 k.k., bowiem występek z art. 252 § 1 k.k. w dacie popełnienia czynu stanowił występek zagrożony karą, pozbawienia wolności o dolnej granicy ustawowego zagrożenia nie niższej od roku.

Na podstawie art. 427 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. z art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości wobec:

- J. B. (1) i A. J. (1) w zakresie czynów z punktu 6 wyroku (czyny z punktu XI i XII aktu oskarżenia);

- A. S. (1) w zakresie czynu z punktu 34 wyroku (czyn z punktu XXXVI aktu oskarżenia),

i przekazanie sprawy (we wskazanym zakresie) Sądowi Okręgowemu w Warszawie XVIII Wydział Karny do ponownego rozpoznania,

2. zmianę zaskarżonego wyroku wobec:

- J. B. (1) w zakresie czynu z punktu 7 wyroku (czyn z punktu XIII aktu oskarżenia) poprzez wskazanie jako podstawy prawnej nadzwyczajnego złagodzenia kary art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. zamiast błędnie powołanego art. 60 § 6 pkt 2 k.k.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zarzuty wniesionych przez obrońców apelacji, w odniesieniu do oskarżonych A. J. (1), A. M., T. Ś. (1), M. L., P. B., P. P. (1), M. G., M. P. (1), J. N., O. Z. (1), L. S., P. S., P. J., R. Z., I. S. (1) i W. H., jak i argumenty użyte na ich poparcie okazały się na tyle nieskuteczne, że apelacje te nie mogły zostać uwzględnione. Częściowo zasadna okazała się natomiast apelacja Prokuratora w odniesieniu do oskarżonych A. J. (1) i J. B. (1), co skutkowało uchyleniem wyroku w odpowiednim zakresie i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji oraz zmianą wyroku w części dotyczącej wskazania podstawy prawnej nadzwyczajnego złagodzenia kary w odniesieniu do oskarżonego J. B. (1). Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługiwała natomiast na uwzględnienie apelacja prokuratora dotycząca oskarżonego A. S. (1).

Rozważania odnośnie poszczególnych apelacji i podniesionych w nich zarzutów, należy zdaniem Sądu rozpocząć od uwag o charakterze ogólnym, które są wspólne dla wszystkich, wniesionych w niniejszej sprawie apelacji.

Jak wielokrotnie podkreślano - zarówno w orzecznictwie sądów, jak i w doktrynie - obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem Sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało to poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. O przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia - jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona (byłoby to bowiem postępowanie dowolne, przenoszące gołosłowne zapewnienia nad działalność racjonalną, opartą na dowodach).

Uchybienie, o jakim mowa w art. 438 pkt. 3 k.p.k. (błąd w ustaleniach faktycznych) ma miejsce wówczas, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada zasadom prawidłowego rozumowania. Błąd taki może stanowić wynik niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd braku), bądź określonych nieprawidłowości w zakresie oceny dowodów (tzw. błąd dowolności). Błąd w ustaleniach faktycznych może być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub braku przestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ich ocenie. Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku może się okazać trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegającego na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności.

Przepis art. 410 k.p.k., nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście często niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można zarzutu apelacyjnego opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k. Nie każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Podnosząc zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. nie można w ramach tego zarzutu podnosić wątpliwości skarżącej strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są istotne wątpliwości strony, ale to, czy orzekający sąd powziął wątpliwości, co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie czy wątpliwości takie powinien był powziąć. Obraza tego zakazu nie zachodzi, gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary określonemu dowodowi lub grupie dowodów, bądź wyjaśnieniom oskarżonego, gdyż nie każdy z przeprowadzonych w toku postępowania dowodów będzie stanowił podstawę dokonywania ustaleń faktycznych. Jeśli skarżący kwestionuje dokonanie określonego ustalenia faktycznego wskutek złamania omawianego zakazu, to podstawą zarzutu powinna być poprawność sędziowskiej oceny dowodów. Podstawą takiego zarzutu nie może stanowić dokonanie przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów, odmiennej od oczekiwań strony. Nie można równocześnie podnosić zarzutu obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., albowiem o naruszeniu przepisu art. 5 § 2 k.p.k. można mówić dopiero wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie - zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k. - nadal pozostaną wątpliwości, które nie zostały rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego. Przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie można interpretować, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

Niewspółmierność kary jest pojęciem ocennym. Przepis art. 438 pkt. 4 k.p.k. mówi o niewspółmierności rażącej, a więc chodzić tu musi o dysproporcję znaczną, bijącą wręcz w oczy, a nie o ewentualne drobne różnice w ocenach sądów

pierwszej i drugiej instancji. W ramach tej przyczyny odwoławczej nie jest możliwe dokonywanie korekty orzeczenia w każdej sytuacji, w której sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, że karę należałoby ukształtować nieco odmiennie. W ramach tej przyczyny odwoławczej chodzi o różnice ocen o charakterze zasadniczym. Zawarte w art. 438 pkt. 4 k.p.k. określenie "niewspółmierność" oznacza "brak proporcji", czy "odpowiedności pomiędzy czymś a czymś". W ramach omawianego zarzutu chodzi o ocenę zachowania przez sąd pierwszej instancji proporcji pomiędzy wymiarem kary, a okolicznościami, które miały wpływ na to rozstrzygnięcie. Innymi słowy, rażąca niewspółmierność kary występuje wówczas, gdy sąd pierwszej instancji w jaskrawy sposób nie skoreluje wymierzonej kary ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami kary. Na gruncie art. 438 pkt. 4 k.p.k. nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach, co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - "rażąco" niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (tak przykładowo SA w Łodzi II Aka 264/13, LEX 1425460, SA we Wrocławiu II Aka 101/15, LEX 1747308; podobnej treści poglądy były wielokrotnie prezentowane w orzecznictwie sądów i praktyka orzecznicza jest w tym zakresie ugruntowana).

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można odmówić słuszności zarzutów zawartych w apelacji prokuratora w odniesieniu do czynów zarzuconych oskarżonym A. J. (1) i J. B. (1) w pkt. V i VI wyroku (czyny zakwalifikowane z art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i inne).

Apelacja prokuratora dotycząca oskarżonych **A. J. (1) i J. B. (1)** koncentruje się na obrazie art. 7 k.p.k., tj. dokonaniu przez sąd pierwszej instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodów odnoszących się do tych oskarżonych. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd okręgowy analizując i oceniając materiał dowodowy związany z zarzutami sformułowanymi wobec tych oskarżonych, przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i ocena ta nosiła cechy dowolności. Ocena tych dowodów, dokonana przez sąd okręgowy oraz jej uzasadnienie zawarte w pisemnych motywach wyroku, nie mogła zostać zaakceptowana przez sąd odwoławczy. Zdaniem Sądu Apelacyjnego rację ma prokurator, wskazując w apelacji, że informacja ze Straży Granicznej, z której wynika, że A. S. (3) (osoba według oskarżyciela współdziałająca z oskarżonymi A. J. (1) i J. B. (1)) nie przekraczała granic P. w okresie od 01 września 2004 r. do 31 grudnia 2004 r. stanowi dowód tylko tego, że placówki Straży Granicznej nie odnotowały faktu przekraczania granicy P. przez osobę o takich danych personalnych. Powyższa informacja ze Straży Granicznej została nieprawidłowo zinterpretowana i oceniona przez sąd pierwszej instancji. Podobnie nieprawidłowo, z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów sąd pierwszej instancji ocenił informacje uzyskane od przewoźników promowych (...) oraz (...) sp. z o.o.). Sąd Okręgowy dokonując oceny osobowych źródeł informacji (w szczególności depozycji A. J. (1) i J. B. (1)), do powołanych wyżej informacji Staży Granicznej oraz przewoźników promowych przywiązał zbyt dużą wagę, wywodząc przy tym z treści tych informacji, iż podważają one wartość depozycji współoskarżonego J. B. (1). Sąd pierwszej instancji oceniając wartość dowodową powyższych informacji (Straży Granicznej i przewoźników promowych) dokonał nadinterpretacji zawartych w tych informacjach treści. Zawartość informacji Straży Granicznej oraz przewoźników promowych ma w istocie charakter neutralny dla oceny wiarygodności depozycji A. J. (1) czy J. B. (1) tzn. w sposób zdecydowany ani nie potwierdzają ani nie podważają one wiarygodności któregośkolwiek z nich. Z treści informacji Straży Granicznej wynika jedynie, że we wskazanym okresie tj. od 01 września 2004 do 31 grudnia 2004 r. nie odnotowano, aby osoba o personaliach (...) przekraczała granicę P.. Z tego zapisu nie można natomiast wyciągać dalej idącego wniosku, że osoba o personaliach (...) we wskazanym okresie nie przekraczała granicy P. (w tamtym czasie Straż Graniczna nie prowadziła już pełnej ewidencji polskich obywateli przekraczających granice kraju, zwłaszcza udających się do krajów Unii Europejskiej). Podobnie należy odnieść się do informacji przewoźników promowych, zwłaszcza do informacji (...), z której wynika, że firma ta nie dysponuje bazą danych pasażerów tego przewoźnika z okresu sprzed 01 lipca 2008 r.

Sąd pierwszej instancji – co zasadnie wykazał prokurator w swojej apelacji - dopuścił się obrazy art. 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Sąd okręgowy w swoje ocenie depozycji A. J. (1) i J. B. (1) pominął takie dowody jak opinia biegłego z zakresu ruchu drogowego odnośnie możliwości pokonania tras z P. do D. i do S. przez A. S. (3) w określonym przedziale czasowym, wykazy połączeń telefonicznych z abonamentami przebywającymi w D. oraz S.. Sąd pierwszej instancji niezasadnie też – dokonując oceny dowodów w zakresie zarzutów z pkt. V i VI wyroku - powołał się na przepis art.

5 § 2 k.p.k. (zasada in dubio pro reo). Sąd nie może powoływać się na przepis art. 5 § 2 k.p.k. wtedy, gdy ustalenia faktyczne zależą od dania wiary określonego dowodowi lub grupie dowodów, bądź też wyjaśnieniom oskarżonego czy współoskarżonego. Reguła „in dubio pro reo” nie ma zastosowania do wątpliwości pojawiających się w związku z oceną dowodów i podejmowaniem decyzji, który - z wzajemnie sprzecznych dowodów - zasługuje na wiarę, a który z tego waloru nie posiada. Przepis art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie wtedy, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób wyczerpujący i poddania ujawnionych na rozprawie dowodów ocenie, zgodnie z regułami wskazanymi w art. 7 k.p.k., nadal pozostaną wątpliwości. Dopiero taka sytuacja procesowa nakazuje rozstrzygnąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Sąd okręgowy, przy ponownym rozpoznawaniu sprawy winien mieć na względzie powyższe uwagi i dokonać prawidłowej oceny materiału dowodowego, zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na uwzględnienie zasługuje zarzut prokuratora dotyczący oskarżonego **J. B. (1)**, w zakresie obraza prawa materialnego, polegający na wskazaniu art. 60 § 6 pkt. 2 k.k., jako podstawy nadzwyczajnego złagodzenia kary orzeczonej wobec oskarżonego J. B. (1). Rację ma prokurator twierdząc, że w odniesieniu do oskarżonego J. B. (1) prawidłową podstawą zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary, w odniesieniu do czynu przypisanego mu w pkt. 7 wyroku, winien być przepis art. 60 § 6 pkt. 3 k.k. Analiza treści wyroku wskazuje, iż błędne wskazanie przez sąd okręgowy podstawy zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w pkt. 7 wyroku, stanowiło bardziej omyłkę pisarką, powstałą podczas redagowania orzeczenia (wymiar kary został określony prawidłowo, mimo wskazania niewłaściwej podstawy prawnej), niemniej jednak konieczna była w tym zakresie ingerencja sądu odwoławczego i wyeliminowanie uchybienia słusznie wskazanego w apelacji prokuratora.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie mogły zostać uwzględnione zarzuty i argumentacja prokuratora w odniesieniu do oskarżonego **A. S. (1)**. Zdaniem Sądu, sąd okręgowy dokonał w tym zakresie prawidłowej oceny depozycji współoskarżonego J. B. (1) zasadnie przyjmując, iż informacje zawarte w tych depozycjach nie były wystarczające dla przypisania oskarżonemu A. S. (1) sprawstwa zarzucanego mu czynu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, ocena materiału dowodowego, zawarta w pisemnych motywach wyroku sądu pierwszej instancji nie uchybia zasadzie swobodnej oceny dowodów. W szczególności należy zwrócić uwagę, że relacjonując przebieg transakcji narkotykowych z udziałem M. S. (6) i A. S. (1), oskarżony J. B. (1) wskazywał, że traktował A. S. (1), jako współnika M. S. (6), jednakże z wyjaśnień J. B. (1) nie wynika, na czym J. B. (1) opierał swoje przekonanie w tym zakresie. Sąd Apelacyjny ma na uwadze, iż M. S. (6) został prawomocnie uniewinniony od zarzucanego mu czynu, oraz że odpowiedzialność pomocnika jest samodzielną formą zjawiskową przestępstwa i ewentualna odpowiedzialność sprawcy i pomocnika są od siebie niezależne. Niemniej jednak, nawet podzielając zarzuty prokuratora w zakresie nieprawidłowej, zdaniem oskarżyciela oceny dowodów w postaci wyjaśnień A. S. (1) (zaprzeczał on wspólnym wyjazdem z M. S. (6) do W.), zeznań świadka K. D. (2) oraz pozostałych dowodów związanych ze sprzedażą samochodu marki F. (...), to ustalenie sądu pierwszej instancji, że wyjaśnienia J. B. (1), dotyczące osoby oskarżonego A. S. (1) nie mogły stanowić wystarczającego materiału dowodowego, pozwalającego na skuteczne przypisanie temu oskarżonemu sprawstwa zarzucanego mu czynu, są zdaniem Sądu Apelacyjnego prawidłowe. Jak wskazano wcześniej, z depozycji J. B. (1) wynika, że traktował on A. S. (1), jako współnika M. S. (6) w zakresie przeprowadzanych transakcji narkotykowych, jednakże tego rodzaju tylko osobiste przekonanie J. B. (1), co do roli A. S. (1) w owych transakcjach narkotykowych, nie pozwala na uznanie, że A. S. (1) w sposób świadomy (przynajmniej z zamiarem ewentualnym) udzielał pomocy M. S. (6) w przeprowadzanych, nielegalnych transakcjach. Reasumując powyższe, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów zawartych w apelacji prokuratora, a które skutkować miałyby uchynieniem wyroku w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Odnosząc się do apelacji **obrońców oskarżonych** A. J. (1), A. M., T. Ś. (1), M. L., P. B., P. P. (1), M. G., M. P. (1), J. N., O. Z. (1), L. S., P. S., P. J., R. Z., I. S. (1) i W. H. Sąd Apelacyjny stwierdza, iż apelacje te, podniesiony w nich zarzuty oraz ich uzasadnienie miały w decydującej mierze charakter polemiczny, sprowadzający się do podważania oceny dowodów, dokonanej przez sąd pierwszej instancji (w szczególności depozycji J. B. (1)). Tego rodzaju krytyka odwoławcza, sprowadzająca się do gołosłownego zapewniania, iż określone zdarzenie lub zdarzenia miały inny przebieg, aniżeli ustalone przez sąd pierwszej instancji, bez wykazania błędów w rozumowaniu tegoż sądu, a przy tym

oparta niejednokrotnie na wybiórczej i selektywnej analizie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie mogła być skuteczna na gruncie art. 7 k.p.k. W procesie karnym nie chodzi o to, czy określone ustalenia faktyczne są przekonujące dla strony, lecz o to, czy są one przekonujące lub nieprzekonujące dla sądu w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sama odmienność przekonania strony apelującej odnośnie do danych ustaleń faktycznych, nie uzasadnia zarzutu obrazy przepisu art. 7 k.p.k.

Na gruncie niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, iż głównym źródłem dowodowym, w oparciu o które w przeważającej mierze sąd pierwszej instancji czynił ustalenia faktyczne, były wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1), który korzystał z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. (nadzwyczajne złagodzenie kary w warunkach w tym przepisie określonych). Wbrew zarzutom formułowanym w apelacjach obrońców, polskiej procedurze karnej obca jest zasada "testis unus testis nullus". Zeznania jednego świadka, czy też wyjaśnienia jednego oskarżonego bądź współoskarżonego mogą być wystarczające dla dokonania prawdziwych ustaleń faktycznych, pod warunkiem, że ocena takiego jedyne dowodu jest rzeczowa, logiczna i nie przekracza granic dowolności. Dla pozytywnej oceny dowodu z zeznań lub wyjaśnień takiej osoby nie jest niezbędne, by każda podawana przez nią okoliczność podlegała weryfikacji i takiego wymogu nie można z pewnością wyprowadzić z treści art. 7 k.p.k. Gdyby taka reguła w procesie karnym obowiązywała, to podważałaby w ogóle sens instytucji świadka koronnego czy tzw. małego świadka koronnego dopuszczonego, jako źródła dowodowego, w określonych kategoriach spraw właśnie wobec ograniczonych możliwości pozyskiwania innych dowodów. Kwestia "interesowności" w wykonaniu autora pomówienia stanowi tylko jeden z elementów oceny jego wiarygodności a chęć uzyskania nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 § 3 k.k., nie może być traktowana negatywnie. Kwestionowanie wiarygodności zeznań lub wyjaśnień takiej osoby tylko na tej podstawie, że depozycje te pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonych i jednocześnie podnoszenie, że osoba taka ma interes w obciążaniu oskarżonych, gdyż stwarza mu to szansę na uniknięcie lub istotne złagodzenie odpowiedzialności karnej, w swej istocie stanowi kwestionowanie obowiązującej regulacji prawnej. Dowód taki, jak każdy inny dowód ujawniony w postępowaniu, podlega swobodnej ocenie, której zasady nie sprzeciwiają się ustaleniu sprawstwa innych osób oskarżonych także wówczas, gdy dowód z zeznań lub wyjaśnień takiej osoby jest w sprawie jedynym dowodem bezpośrednim. Ocena depozycji takiej osoby, o ile zostanie dokonana zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., oraz przy uwzględnieniu treści art. 410 k.p.k., pozostaje pod ochroną reguły swobodnej oceny dowodów, co jest prawem sądu pierwszej instancji.

W ocenie Sądu Apelacyjnego taki polemiczny charakter miała apelacja obrońcy oskarżonych **A. J. (1), M. L. i W. H.**. Autor tej apelacji podniósł zarzut obrazy przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. Zarzuty te, w odniesieniu do wskazanych oskarżonych sprowadzały się do kwestionowania oceny dowodów oraz poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych w zakresie przypisania tym oskarżonych sprawstwa zarzuconych im czynów. Obrońca nie wykazał w apelacji, na czym miałyby polegać błędy sądu pierwszej instancji, poza głośnym zapewnieniem, iż materiał dowodowy dla tych oskarżonych niekorzystny jest niewiarygodny, natomiast dowody dla oskarżonych korzystne i potwierdzające ich wersje wydarzeń, są zdaniem obrońcy w pełni wiarygodne. Sąd pierwszej instancji, dokonując ustaleń faktycznych w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu C. J. (zarzut z pkt. I wyroku, kwalifikowany z art. 258 § 2 k.k.) oparł się przede wszystkim na depozycjach J. B. (1) i J. J. (5) (pośrednio również na relacjach K. C. (2) w zakresie, w jakim uznał je za wiarygodne). Sąd pierwszej instancji dokonując ustaleń faktycznych w zakresie tego czynu, przypisanego oskarżonemu A. J. (1), uczynił zadość wymogom art. 7 k.p.k. i Sąd Apelacyjny nie widzi podstaw, dla których ocena sądu pierwszej instancji miałaby zostać zakwestionowana, a tym samym skutkować uwzględnieniem apelacji obrońcy. Sąd Apelacyjny nie podziela również zarzutów obrońcy zawartych w apelacji, a odnoszących się do nieprawidłowości oceny materiału dowodowego w odniesieniu do oskarżonych M. L. (zarzut z pkt. XIII wyroku) oraz W. H. (zarzut z pkt. XXV wyroku). Ustalenia sądu pierwszej instancji odnośnie oskarżonego odnośnie W. H. zostały oparte na wyjaśnieniach J. B. (1), natomiast odnośnie oskarżonego M. L. - na depozycjach J. J. (5) oraz dodatkowo, pośrednio na wyjaśnieniach J. B. (1). Obrońca kwestionując prawidłowość oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji oraz wyprowadzonych z tej oceny wniosków nie wskazał, podobnie jak w przypadku oskarżonego A. J. (1), na czym owa nieprawidłowość oceny sądu pierwszej instancji miałaby polegać, poza wskazywaniem, iż sąd pierwszej instancji niezasadnie - zdaniem autora apelacji - odrzucił wiarygodność dowodów dla tych oskarżonych korzystnych. Tego rodzaju krytyka odwoławcza,

mając na uwadze rozważania zawarte we wstępnej części uzasadnienia, nie może być skuteczną. Gołosłowne zapewnienia skarżącego, iż określone zdarzenie miało inny przebieg lub też, że w ogóle do niego nie doszło nie może być wystarczające dla podważenia ustaleń sądu pierwszej instancji a tym samym wykazania, iż sąd ten przekroczył granice swobodnej oceny dowodów i w swojej ocenie uchybił przepisowi art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny nie podziela również zarzutu obrońcy, iż sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy art. 424 § 1 pkt. 2 k.p.k. Pisemne uzasadnienie sądu pierwszej instancji jest dokumentem sprawozdawczym. Ocenie Sądu w postępowaniu odwoławczym podlega nie sposób zredagowania tegoż uzasadnienia, ale treść zarzutów apelacyjnych oraz ich uzasadnienie w kontekście całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Autor ocenianej apelacji sformułował również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jednakże sposób zredagowanie tego zarzutu, sprowadzający się do stwierdzenia, że sąd pierwszej instancji błędnie – zdaniem obrońcy ustalił – że oskarżeni A. J. (1), M. L. i W. H. dopuścili się zarzuconym im czynów, ma charakter wybitnie polemiczny. Obrońca poza tego rodzaju stwierdzeniem nie wskazuje, jakich jego zdaniem błędów natury logicznej dopuścił się sąd pierwszej instancji. Reasumując powyższe rozważania odnośnie apelacji obrońcy oskarżonych A. J. (1), M. L. i W. H., Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do podzielenia zarzutów obrońcy, a w konsekwencji do uwzględnienia tej apelacji. Sąd pierwszej instancji dokonał oceny materiału dowodowego w odniesieniu do wskazanych wyżej oskarżonych zgodnie z regułami określonymi w art. 7 kpk, co znalazło swój wyraz w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. W szczególności sąd pierwszej instancji miał prawo dokonać ustaleń faktycznych odnośnie oskarżonego W. H. opierając się tylko na wyjaśnieniach oskarżonego J. B. (1). Sąd pierwszej instancji oceniając wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1) oraz ich wiarygodność, uczynił to nie tylko w kontekście zarzutu sformułowanego wobec oskarżonego W. H., ale z uwzględnieniem pozostałych wyjaśnień J. B. (1). Taka ocena wyjaśnień J. B. (1), nadająca im walor wiarygodności, dokonana przez sąd pierwszej instancji, mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie mogła zostać również uwzględniona apelacja obrońcy oskarżonego **A. M.** W zakresie zarzutu z pkt. I wyroku (zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej) obrońca podniósł zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego apelacja obrońcy w tym zakresie, sformułowane zarzuty oraz ich uzasadnienie ma charakter polemiczny, sprowadzający się do zapewniania, że określone zdarzenie nie miało miejsca a dowody dla oskarżonego obciążające są w ocenie obrońcy niewiarygodne. Takiego stanowiska sąd odwoławczy podzielić nie może. Ustalenia sądu pierwszej instancji, co do udziału oskarżonego A. M. w zorganizowanej grupie przestępczej o charakterze zbrojnym (zarzut z pkt I wyroku, kwalifikowany z art. 258 § 2 k.k.) zostały oparte – co przyznaje sam obrońca w treści apelacji – na depozycjach J. B. (1), J. J. (5) (posiadał on w tym zakresie wiedzę zasłyszaną) oraz T. S.. W świetle powyższego, twierdzenia obrońcy, iż nie ma – poza wskazanymi wyżej dowodami - innych dowodów potwierdzających przynależność A. M. do zorganizowanej grupy przestępczej, a tym samym jest to niewystarczające dla skutecznego ustalenia, że oskarżony A. M. do takiej grupy przestępczej należał, jest daleko idącą dowolnością ze strony obrońcy i wskazuje na wybiórczość w ocenie materiału dowodowego. Sąd pierwszej instancji, dysponując wskazanymi wyżej dowodami prawidłowo, zdaniem Sądu Apelacyjnego wyprowadził wniosek, że oskarżony A. M. dopuścił się tego przestępstwa, tj. przynależności do zorganizowanej grupy przestępczej. Sąd pierwszej instancji miał prawo ocenić przeciwstawne sobie dowody i zdaniem Sądu Apelacyjnego zasadnie odmówił wiarygodności wersji oskarżonego A. M. (a tym samym również eksponowanym przez obrońcę depozycjom świadków, którzy w ocenie obrońcy wspierali wersję oskarżonego A. M.). Takich ustaleń sądu pierwszej instancji żadną miarą nie można uznać za dowolne, a tym samym dokonanych w następstwie przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, jako mające charakter spekulacyjny należy ocenić twierdzenia zawarte w przedmiotowej apelacji, a odnoszące się do świadka J. J. (5), że świadka tego trudno uznać za wiarygodne źródło informacji, skoro świadek J. J. (5) oskarżonego A. M., jako członka grupy przestępczej znał tylko ze słyszenia, nigdy się z nim osobiście nie spotkał oraz że nie miał też z nim kontaktu telefonicznego. Jest okolicznością notoryjną, że nie wszyscy członkowie zorganizowanej grupy przestępczej muszą się znać osobiście i utrzymywać ze sobą bezpośredni kontakt, chociażby telefoniczny. Wzajemne relacje członków grupy, w tym możliwości osobistego lub telefonicznego kontaktu są uzależnione od wielu okoliczności, w szczególności od pozycji i roli określonej osoby w grupie przestępczej, stopnia zażyłości z innymi członkami grupy czy zakresem wykonywanych na rzecz grupy czynności. Osobista znajomość członków grupy przestępczej, czy ich wzajemne towarzyskie relacje mają drugorzędne znaczenia dla ustalenia, czy dana grupa przestępcza istniała i jaki był jej skład osobowy (możliwa jest sytuacja, że do określonej, jednej grupy

przestępczej należą osoby, które nie znają osobiście wszystkich członków, nie utrzymują ze sobą bezpośredniego, osobistego kontaktu, ale jednocześnie mają świadomość swojej przynależności do danej grupy przestępczej).

W zakresie zarzutu z pkt III wyroku (art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne) obrońca stawia zarzut obrazy art. 7 k.p.k. odnośnie dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny wiarygodności wyjaśnień J. B. (1) podnosząc, iż depozycje J. B. (1) nie zostały w sposób wystarczający zweryfikowane w drodze innych dowodów. W ocenie Sądu Apelacyjnego tego rodzaju krytyka odwoławcza, jako mająca charakter polemiczny nie może zostać uwzględniona. Zarzut obrazy art. 7 k.p.k. - w odniesieniu do osoby korzystającej z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., co zostało przedstawione we wstępnej części rozważań Sądu Apelacyjnego - nie może być oparty tylko na tym, że osoba ta jest, zdaniem skarżącego, niewiarygodnym źródłem informacji z uwagi na swój interes procesowy w obciążaniu innych, ani też z tego powodu, że złożone przez nią depozycje nie znalazły potwierdzenia w innych dowodach. Depozycje J. B. (1) dotyczące tego zarzutu były przedmiotem rozważań sądu pierwszej instancji. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, sąd meriti nie przekroczył w tym zakresie granic swobodnej oceny dowodów i jako takie, zarówno ustalenia jak i ocena sądu pierwszej instancji pozostają pod ochrona art. 7 k.p.k. Sąd Apelacyjny zauważa przy tym, wbrew twierdzeniom obrońcy zawartym w apelacji, że potwierdzenie przez policję okoliczności opisanej przez J. B. (1) kolizji drogowej - w kontekście złożonych przez J. B. (1) wyjaśnień - ma znaczenie większe, aniżeli tylko potwierdzenie, że taka kolizja drogowa miała miejsce. Pozytywna weryfikacja faktu opisanej przez J. B. (1) kolizji drogowej - w powiązaniu z jego relacją dotyczącą przeprowadzonej transakcji narkotykowej - stanowi istotną okoliczność wpływającą pozytywnie na ocenę wiarygodności składanych przez tego oskarżonego, a obciążających A. M. wyjaśnień. W ocenie Sądu Apelacyjnego również twierdzenia obrońcy, iż konieczność naprawy samochodu uszkodzonego w wyniku tej kolizji, uniemożliwiało przez pewien okres czasu oskarżonemu A. M. korzystanie z tego samochodu nie ma wpływu na ocenę wiarygodności depozycji J. B. (1) a tym samym na możliwość przypisania A. M. zarzuconych mu czynów. Dla oceny wyjaśnień J. B. (1) nie mają znaczenie eksponowane przez obrońcę takie okoliczności jak kwestia otrzymywania przez J. B. (1) od A. B. 100 gram amfetaminy za udział w przekazaniu większej partii amfetaminy nabywcom, to, że J. B. (1) nie był świadkiem wzajemnych rozliczeń A. M. i A. B., ani czy też to, że J. B. (1) nie widział bezpośrednio przekazywania amfetaminy nabywcom, gdyż w tym czasie nie wychodził z samochodu. Z depozycji J. B. (1) wyraźnie wynika, w jakim charakterze brał udział w tych transakcjach, co było ich przedmiotem oraz jaka była rola A. M. i A. B..

Odnośnie zarzutu z pkt XI i XII wyroku (nielegalne posiadanie broni oraz pomocnictwo do pozbawienia innej osoby wolności), obrońca A. M. sformułował zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzuty te oraz ich uzasadnienie nie mogą zostać uwzględnione. Sąd pierwszej instancji swoje ustalenia w tym zakresie oparł przede wszystkim na depozycjach J. B. (1) i T. S.. Ocena materiału dowodowego dotyczącego wskazanych wyżej zarzutów, dokonana przez sąd meriti nie uchybiła - wbrew twierdzeniom obrońcy - przepisom art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. czy art. 410 k.p.k. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego - w odniesieniu do tych zarzutów - materiału dowodowego. Skarżący w swojej apelacji, poza gołosłownymi twierdzeniami zmierzającymi do podważenia oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji, nie przedstawia żadnych argumentów wskazujących, że ocena ta jest wadliwa. W tym miejscu koniecznym jest powtórzenie, że krytyka odwoławcza nie może się ograniczać do twierdzeń, że określone zdarzenie lub zdarzenia miały inny przebieg lub że w ogóle nie miały one miejsca. Krytyka odwoławcza nie może też sprowadzać się do zapewniania, że jedyną wiarygodną wersją zdarzenia jest wersja zaprezentowana w wyjaśnieniach oskarżonego A. M., zaprzeczającego swojemu udziałowi w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa. Swobodna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest prawem sądu pierwszej instancji i o ile ocena ta została dokonana zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k., pozostaje ona pod ochrona tego przepisu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego chybionymi okazały się również zarzuty obrońcy oskarżonego A. M. w zakresie zarzutu z pkt. XXVIII wyroku (kradzież z włamaniem samochodu marki (...) na szkodę A. H.). Obrońca skarżąc wyrok w odniesieniu do tego czynu, sformułował zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego, podniesione w tym zakresie zarzuty apelacyjne oraz ich uzasadnienie mają również charakter polemiczny z prawidłowymi ustaleniami oraz oceną dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji. Mając na

uwadze wstępne rozważania Sądu Apelacyjnego odnoszące się do możliwości oraz wymogów formułowania zarzutów opartych na naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., apelacja obrońcy oskarżonego A. M. nie mogła okazać się skuteczna. Apelacja, aby była skuteczna nie może ograniczać się tylko do prezentowania innej, możliwej wersji wydarzeń, ale musi wykazać błędy sądu pierwszej instancji w jego ocenie dowodów oraz toku rozumowania i logicznego wnioskowania. Jeżeli apelacja tego nie czyni, staje się jedynie gołosłowną polemiką z ustaleniami dla skarżącego niekorzystnymi. Skarżący w tej części apelacji nie wykazał, na czym miałyby polegać błąd sądu pierwszej instancji w zakresie uchybień wskazanych w apelacji (obraza art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k.). Zapewnianie przez skarżącego, że dowody dla oskarżonego korzystne są w pełni wiarygodne, a dowody niekorzystne są pozbawione tego waloru, bez wskazania powodów takiego stanowiska, są niewystarczające dla podważenia ustaleń sądu pierwszej instancji.

Sąd Apelacyjny nie znalazł również podstaw dla uwzględnienia zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego A. M.. Podniesione w uzasadnieniu apelacji okoliczności, które miałyby, zdaniem skarżącego, mieć znaczący wpływ na obniżenie orzeczonej wobec tego oskarżonego kary pozbawienia wolności, nie są wystarczające do uznania, iż kary jednostkowe oraz orzeczonej kary łącznej noszą cechy rażącej surowości, a tylko w takim przypadku sąd odwoławczy byłby uprawniony do ingerencji w treść zaskarżonego wyroku. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił okoliczności wpływające na wymiar kary (kar jednostkowych oraz wymiar kary łącznej) orzeczonej wobec oskarżonego A. M.. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie stanowisko sądu meriti, uznając jednocześnie apelację obrońcy również w tej części za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na uwzględnienie nie zasługiwała również apelacja obrońcy oskarżonego **T. Ś. (1)**. Obrońca tego oskarżonego w zakresie czynów z pkt. I wyroku (udział w zorganizowanej grupie przestępczej, z art. 258 § 1 k.k.) oraz z pkt. IV wyroku (zarzut z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii i inne) sformułował zarzut obrazy art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. W istocie – mając na uwadze rozważania zawarte w uzasadnieniu apelacji - zarzuty te dotyczą kwestionowania oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji. W zakresie możliwości skutecznego stawiania zarzutów opartych na przepisach art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., zachowują w pełni swoją aktualność rozważania Sądu Apelacyjnego zawarte we wstępnej części niniejszego uzasadnienia. Zdaniem Sądu Apelacyjnego wskazane zarzuty oraz ich uzasadnienie stanowią próbę polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, w jaki sposób oskarżony T. Ś. (1) nawiązał współpracę z zorganizowaną grupą przestępczą i rozpoczął z nią współpracę. Podnoszona przez obrońcę kwestia podrzędności roli oskarżonego T. Ś. (1) w owej grupie czy sposobu traktowania go przez innych członków grupy przestępczej, nie ma znaczenia dla ustalenia świadomego członkostwa oskarżonego w tej grupie a w konsekwencji przypisania mu sprawstwa tego przestępstwa. Obrońca próbując uzasadnić twierdzenia zawarte w apelacji stara się minimalizować rolę oskarżonego T. Ś. (1) w grupie przestępczej, przedstawiając go wręcz, jako pokrzywdzonego działaniami grupy a nie jej aktywnego uczestnika. Powyższe twierdzenia obrońcy – poza ustaleniem stosunkowo niskiej pozycji oskarżonego w hierarchii grupy - nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Rola oraz udział oskarżonego T. Ś. (1) w grupie przestępczej została ustalona na podstawie wyjaśnień J. B. (1) oraz zeznań J. J. (5). Obrońca oskarżonego T. Ś. (1), próbując podważać ustalenia sądu pierwszej instancji, pomija istotne okoliczności związane z przestępczą działalnością tego oskarżonego (zarzuty z art. 291 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., czy z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.). Całokształt okoliczności niniejszej sprawy wyraźnie wskazuje, że oskarżony T. Ś. (1) świadomie, nie tylko biernie, ale też i czynnie uczestniczył w działalności zorganizowanej grupy przestępczej, a w ramach tego grupy dopuścił się m.in. przestępstwa zarzuczonego mu w pkt. IV wyroku (określonego w art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii). Sąd Apelacyjny podziela ocenę materiału dowodowego oraz ustalenia sądu pierwszej instancji w odniesieniu do oskarżonego T. Ś. (1), a tym samym nie uwzględnia zarzutów zawartych w apelacji.

Obrońca oskarżonego T. Ś. (1) alternatywnie w pkt. II i III apelacji w istocie sformułował jeden zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego. W ocenie Sądu Apelacyjnego okoliczności przedstawione w przedmiotowej apelacji nie były tego rodzaju, by mogły spowodować uznanie kary orzeczonej wobec oskarżonego T. Ś. (1) (kar jednostkowych i kary łącznej) za karę rażąco surową. Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił okoliczności

wpływające na wymiar kary wobec tego oskarżonego i sąd odwoławczy nie widzi podstaw do ingerencji w treść orzeczenia o karze. Sąd Apelacyjny jest uprawniony i zobowiązany do dokonania korekty orzeczenia o karze tylko wtedy, gdy uzna orzeczoną karę za rażąco niewspółmierną (mając na uwadze kierunek zaskarżenia – rażąco surową). Nie każda różnica ocen sądu pierwszej i drugiej instancji, co do wymiary orzeczonej kary, daje możliwość ingerencji w treść tego rozstrzygnięcia w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Apelacyjny, jako chybioną uznał apelację obrońcy oskarżonego **P. B.**. Obrońca oskarżonego P. B. błędnie sformułował zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. (sformułowany przez obrońcę zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k., jest zarzutem ze sfery prawidłowości oceny dowodów; rozważania na temat możliwości skutecznego podniesienia zarzutu naruszenia zasady in dubio pro reo, zostały zawarte we wstępnej części niniejszego uzasadnienia). Sformułowany przez obrońcę zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, z uwagi na sposób jego sformułowania, stanowi konsekwencję obrazy art. 7 k.p.k. i sprowadza się do stwierdzenia, iż sąd pierwszej instancji błędnie uznał oskarżonego za winnego popełnienia przypisanego mu czynu.

Kolejny zarzut sformułowany przez obrońcę – zarzut obrazy art. 7 k.p.k. – nie mógł zostać uwzględniony. Obrońca formułując ten zarzut oraz przedstawiając w uzasadnieniu apelacji argumenty na jego poparcie, popadł w gołosłowną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Obrońca, przedstawiając w treści apelacji swoją wersję wydarzeń, opiera się na wybiórczej i selektywnie ocenie materiału dowodowego. Konstrukcja apelacji i zawarta w niej argumentacja opiera się na założeniu, że jedyną wiarygodną relacją – w ocenie obrońcy - jest wersja przedstawiona oskarżonego P. B., w której ten nie przyznawał się do popełnienia zarzuconego mu czynu, oraz wszystko to, co tę wersję potwierdza; natomiast obciążające dla oskarżonego P. B. depozycje J. B. (1) są zdaniem obrońcy całkowicie niewiarygodne, gdyż jest to tzw. dowód z pomówienia i nie został w kategorię dowodu zweryfikowany. Tego rodzaju rozumowanie oraz twierdzenia zawarte w przedmiotowej apelacji mają charakter wybitnie polemiczny. Przedstawienie własnej wersji wydarzeń i osobiste przekonanie autora apelacji o jej wiarygodności, nie jest wystarczające do podważenia ustaleń sądu pierwszej instancji. Koniecznym jest wykazanie błędów w rozumowaniu tego sądu, aby krytyka odwoławcza była skuteczna. Obrońca argumentując zasadność zarzutów apelacji czyni to w sposób wybiórczy - autor apelacji pomija tę istotną okoliczność, że obciążające P. B. wyjaśnienia J. B. (1), znalazły potwierdzenie we wcześniejszych wyjaśnieniach samego P. B., składanych na etapie postępowania przygotowawczego, a w których to wyjaśnieniach oskarżony P. B. przyznawał się do popełnienia zarzuconego mu czynu. Zmiana stanowiska procesowego przez oskarżonego P. B. i przedstawienie nowej linii obrony nie oznacza niejako „anulowania” poprzednich wyjaśnień, które podlegają ocenie tak samo, jak każdy inny dowód. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie wykraczając przy tym poza granice określone przez art. 7 k.p.k., a tym samym apelacja obrońcy oskarżonego P. B. nie mogła zostać uwzględniona.

W ocenie Sądu na uwzględnienie nie zasługiwała również apelacja obrońcy oskarżonego **P. P. (1)**. Wbrew twierdzeniom obrońcy zawartym w apelacji, w toku postępowania przed sądem pierwszej instancji nie doszło do obrazy art. 7 k.p.k. ani art. 410 k.p.k. Apelujący sformułował również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, jednakże redakcja tego zarzutu wskazuje, iż zarzut ten jest niejako kontynuacją wcześniejszych zarzutów związanych z podniesioną obrazą przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Rację ma autor apelacji twierząc, że jedynym dowodem, w oparciu o który sąd pierwszej instancji poczynił niekorzystne dla tego oskarżonego P. P. (1) ustalenia faktyczne, są depozycje oskarżonego J. B. (1) (odnośnie argumentów zawartych w przedmiotowej apelacji należy mieć na uwadze rozważania Sądu Apelacyjnego, zamieszczone we wstępnej części niniejszego uzasadnienia, a dotyczące możliwości skutecznego podniesienia zarzutów obrazy przepisów art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz podważenia oceny wiarygodności depozycji J. B. (1), jako osoby korzystającej z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k.).

Twierdzenia obrońcy, iż sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. uznając za wiarygodne depozycje J. B. (1) i jednocześnie odmawiając wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego P. P. (1) i M. G., bez wykazania, na czym konkretnie owa dowolność sądu pierwszej instancji polegała, nie może być wystarczające dla skuteczności krytyki odwoławczej. Podobnie chybionym jest argument skarżącego, wskazujący na interes procesowy J. B. (1), który zamierzał dzięki swojej postawie procesowej skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. (nadmierzajnie

złagodzenie kary jest przewidzianą przez ustawodawcę konsekwencją współpracy oskarżonego z organami wymiaru sprawiedliwości). Sama ta okoliczność, że J. B. (1) miał interes procesowy w złożenie określonej treści wyjaśnień - w kontekście możliwości skorzystania z art. 60 § 3 kk - nie może stanowić wystarczającej podstawy do podważenia wiarygodności jego depozycji. Nie jest również wystarczające, dla podważenia prawidłowości oceny materiału dowodowego wykazanie, że zeznania lub wyjaśniania jedyne go świadka czy oskarżonego, nie zostały potwierdzone innymi dowodami. Przepis art. 7 k.p.k. nie stawia takiego wymogu. Dla wykazania, że sąd meriti dopuścił się obrazy art. 7 k.p.k. w kontekście oceny depozycji J. B. (1), apelujący winien wykazać błędy w rozumowaniu tego sądu. Dla skuteczności krytyki odwoławczej nie jest wystarczające ograniczenie się skarżącego do zapewnienia, że określone zdarzenie miało lub mogło mieć inny przebieg bądź też, że do niego w ogóle nie doszło. W ocenie Sądu Apelacyjnego niezasadnym jest również zarzut obrazy art. 410 k.p.k. Jak już wskazał to Sąd we wstępnej części uzasadnienia, przepis art. 410 k.p.k., nakazujący uwzględnienie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie, nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu - byłoby to często oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne okoliczności. Nie można zarzutu apelacyjnego opierać na tym, iż pewne dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeżeli sąd rozważył je i ocenił ich znaczenie w sposób określony w art. 7 k.p.k. Prawem i obowiązkiem sądu pierwszej instancji było dokonanie oceny wiarygodności sprzecznych relacji (w realiach niniejszej apelacji - oskarżonego P. P. (1) i J. B. (1)) i ocena tego sądu, dokonana zgodnie z regułami swobodnej oceny dowodów, o ile nie przekracza tych granic, pozostaje pod ochroną tego przepisu. W ocenie Sądu Apelacyjnego, skarżący w swojej apelacji nie przedstawił argumentów, które mogłyby skutecznie zakwestionować ocenę depozycji J. B. (1), a tym samym skutkować uwzględnieniem wniosków zawartych w niniejszej apelacji.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonych **M. G. i P. S.**. Obrońca tych oskarżonych, w stosunku do obydwu sformułował zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, polegający na niesłusznym i bezkrytycznym - zdaniem skarżącego - daniu wiary obciążającym tych oskarżonych wyjaśnieniom J. B. (1). Autor tej apelacji, mimo literalnego zawarcia w treści zarzutu sformułowania „błąd w ustaleniach faktycznych” w istocie stawia zarzut ze sfery prawidłowości oceny dowodów, czyli przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (obraza art. 7 k.p.k.). Zdaniem Sądu Apelacyjnego twierdzenia zawarte w uzasadnieniu apelacji, mające stanowić argumentację przemawiającą za zasadnością postawionego zarzutu, stanowią nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Po raz kolejny podkreślenia wymaga to, że dla skuteczności krytyki odwoławczej nie jest wystarczające zapewnienie, iż określone zdarzenie lub zdarzenia miały inny przebieg lub też, że w ogóle do tych zdarzeń nie doszło. Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna musi wykazywać, na czym konkretnie uchybienie sądu pierwszej instancji - w ramach podniesionego zarzutu - polegało. Ustalenia faktyczne dotyczące czynów przypisanych obydwu oskarżonym, tj. M. G. i P. S. zostały poczynione przez sąd pierwszej instancji w oparciu o wyjaśnienia J. B. (1). Dla skuteczności krytyki zawartej we wniesionym środku odwoławczym nie jest wystarczające wykazanie, że wersje oskarżonych M. G. i P. S. pozostają w sprzeczności z depozycjami J. B. (1). Twierdzenia zawarte w uzasadnieniu apelacji, a zmierzające do podważenia wiarygodności depozycji J. B. (1), nie zostały poparte takimi argumentami, które mogłyby skutkować uznaniem ich zasadności. Polemiczne twierdzenia oraz gołosłowne zapewnienia nie mogą zostać uznane za skuteczną krytykę odwoławczą, która mogłaby doprowadzić do zmiany lub uchylenia zaskarżonego wyroku. Sąd Apelacyjny podziela ocenę materiału dowodowego w odniesieniu do oskarżonych M. G. i P. S., a w szczególności ocenę depozycji J. B. (1), dokonaną przez sąd meriti uznając, że wniesiona apelacja nie dawała podstaw do stwierdzenia, iż ocena tegoż sądu była oceną dowolną a nie swobodną. Reasumując powyższe, wobec niepodzielnia przez sąd drugiej instancji zarzutów i argumentów zawartych w środku odwoławczym, przedmiotowa apelacja nie mogła zostać uwzględniona.

Jako niezasadne Sąd Apelacyjny ocenił zarzuty zawarte w apelacji obrońcy oskarżonego **M. P. (1)**.

Autor apelacji sformułował zarzuty obrazy art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k. Obrońca oskarżonego M. P. (1), mimo sformułowania formalnie kilku odrębnych zarzutów i naruszeń przepisów postępowania, w rzeczywistości kwestionuje zasadność i prawidłowość oceny dowodów (przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów), dokonanej przez sąd pierwszej

instancji, z tego też powodu zarzuty te zostaną omówione łącznie. Rację ma skarżący, iż ustalenia sądu pierwszej instancji zostały dokonane w oparciu o depozycje oskarżonego J. B. (1). Jednakże obszerna argumentacja zawarta w uzasadnieniu apelacji, poparta licznymi cytatami z orzeczeń sądów, stanowi w istocie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Ponownie koniecznym jest odwołanie się w tym miejscu do wstępnej części niniejszego uzasadnienia, w której zawarte były rozważania dotyczące możliwości skutecznego kwestionowania sędziowskiej oceny dowodów i podnoszenia w szczególności zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. (obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem Sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało to poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku). Krytyka odwoławcza zawarta w apelacji, aby była skuteczna, musi wykazywać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia - jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona. Sąd pierwszej instancji miał prawo i obowiązek dokonać oceny zgromadzonych w sprawie dowodów. Twierdzenia zawarte w uzasadnieniu apelacji, a zmierzające do podważenia wiarygodności depozycji J. B. (1), nie zostały poparte takimi argumentami, które mogłyby skutkować uznaniem ich zasadności. W szczególności podniesiona przez skarżącego okoliczność, iż depozycje J. B. (1) nie zostały poparte innymi dowodami nie może z tego tylko powodu skutkować pozbawieniem ich waloru wiarygodności. Argumentem podważającym wiarygodność depozycji J. B. (1) nie może być też przeciwstawienie tym depozycjom całkowicie odmiennych wyjaśnień oskarżonego. Autor apelacji prezentując stanowisko o całkowitej wiarygodności depozycji oskarżonego M. P. (1) oraz braku wiarygodności (kłamliwości, jak twierdzi autor apelacji) J. B. (1), nie przedstawia jednak argumentów pozwalających na uznanie zasadności takich twierdzeń. Osobiste przekonanie skarżącego, co do wiarygodności jednych i braku wiarygodności innych dowodów, o ile nie jest poparte logicznymi argumentami, jest tylko głośną polemiką z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Sąd pierwszej instancji, dokonując oceny przeciwstawnych depozycji oskarżonego M. P. (1) i J. B. (1) był zobowiązany dokonać oceny wiarygodności tych wersji zgodnie z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego sąd pierwszej instancji w ocenie tych dowodów nie wykroczył poza granice swobodnej oceny dowodów. Ocena tego sądu była oceną swobodną a nie dowolną, i jako taka pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. Zdaniem Sądu Apelacyjnego chybionym jest twierdzenie skarżącego, iż sąd pierwszej instancji dopuścił się obrazy art. 167 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. (skarżący przy tym zupełnie niezasadnie, jako podstawę zarzutu wskazuje przepis art. 5 § 2 k.p.k.; w zakresie możliwości stawiania zarzutu opartego na naruszeniu zasady in dubio pro reo koniecznym jest odwołanie się w tym zakresie do rozważań Sądu zawartych we wstępnej części uzasadnienia; powołanie przez autora apelacji przepisu art. 5 § 2 k.p.k. zdaje się świadczyć o nierozumieniu przez autora treści i znaczenia tej normy). Zarzut zaniechania przez sąd pierwszej instancji przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy oskarżonym M. P. (1) a J. B. (1) jest zarzutem całkowicie nietrafionym. Stanowiska obydwu tych osób są całkowicie sprzeczne (J. B. (1) składa obciążające oskarżonego M. P. (1) wyjaśnienia, którym ten stanowczo zaprzecza). obrońca formułując taki zarzut nie wskazuje, jaki byłby cel przeprowadzenia takiego dowodu i jaki wpływ na treść wyroku miałyby mieć zaniechanie przeprowadzenia tej czynności dowodowej. Sformułowane przez skarżącego zarzuty rzekomej obrazy art. 366 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt. 1, są w rzeczywistości zarzutami ze sfery prawidłowości oceny dowodów, będącymi kolejnym powtórzeniem stanowiska zaprezentowanego przez skarżącego w poprzednich zarzutach. Podobnie należy ocenić ostatni ze sformułowanych zarzutów, a mianowicie zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (art. 438 pkt 3 k.p.k.). Treść tego zarzutu stanowi w rzeczywistości powtórzenie poprzednich zarzutów stawianych skarżonemu rozstrzygnięciu (skarżący kwestionuje ocenę dowodów przeprowadzoną przez sąd pierwszej instancji). Zdaniem Sądu Apelacyjnego bez znaczenia pozostają również twierdzenia obrońcy, iż J. B. (1) był nie tylko odbiorcą, ale też i konsumentem narkotyków, które kupował. Okoliczność, że J. B. (1) jakąś część zakupionych narkotyków zużył we własnym zakresie, nie ma znaczenia dla kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu M. P. (1).

Obrońca oskarżonego M. P. (1), podniósł również, że zaskarżony przez niego wyrok zapadł z obrażą prawa materialnego, tj. art. 65 § 1 k.k. W ocenie Sądu Apelacyjnego jest to zarzut chybiony (pomijając oczywiście

prawidłowość tak sformułowanego zarzutu; zarzut obrazy prawa materialnego może zostać skutecznie podniesiony tylko wówczas, gdy skarżący nie kwestionuje poczynionych przez sąd pierwszej instancji ustaleń faktycznych; dalsza część zarzutów i wywodów apelacji wyraźnie wskazują, iż skarżący kwestionuje w ogóle sprawstwo oskarżonego i domaga się jego uniewinnienia). Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska zaprezentowanego w tej apelacji, odnośnie interpretacji przepisu art. 65 § 1 k.k. tj. uczynienia sobie z popełniania przestępstwa stałego źródła dochodu. Sąd pierwszej instancji, mając na uwadze poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktycznie, zasadnie i w pełni prawidłowo uznał, że oskarżony M. P. (1) uczynił sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu w rozumieniu art. 65 § 1 kk. Ustalenie to, musiało skutkować skazaniem tego oskarżonego z zastosowaniem przepisu art. 65 § 1 k.k. Wbrew twierdzeniom autora apelacji, zastosowanie art. 65 § 1 k.k. przy podstawie skazania było jak najbardziej prawidłowe i Sąd Apelacyjny w pełni podziela w tym zakresie pogląd sądu pierwszej instancji. Reasumując powyższe, wobec braku zasadności zarzutów apelacji obrońcy M. P. (1), apelacja ta nie mogła zostać uwzględniona a wyrok w odniesieniu do tego oskarżonego należało utrzymać w mocy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego na uwzględnienie nie zasługuje również apelacja obrońcy oskarżonych **L. S. i J. N.**. Obrońca w apelacji swojego autorstwa, sformułował wspólny wobec obydwu tych oskarżonych zarzut obrazy art. 7 k.p.k., polegający zdaniem obrońcy na dowolnej ocenie materiału dowodowego w postaci wyjaśnień J. B. (1) i niedopuszczalnym - zdaniem obrońcy - oparciu wyroku skazującego tylko na wyjaśnieniach J. B. (1). Zdaniem obrońcy taka sytuacja pozbawiła obydwu oskarżonych gwarancji rzetelnego procesu wyartykułowanej w art. 5 k.p.k. i stanowiła niedopuszczalne przerzucenie ciężaru dowodu na oskarżonych, wbrew zasadzie określonej w art. 74 § 1 k.p.k.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzut sformułowany w tej apelacji, jak również argumenty na jego poparcie stanowiły niedopuszczalną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. W tym miejscu należy przywołać, bez konieczności ich powtarzania, rozważania Sądu Apelacyjnego przedstawione we wstępnej części niniejszego uzasadnienia, a dotyczące możliwości skutecznego podniesienia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. Niewątpliwie rację ma autor apelacji, że w odniesieniu do oskarżonego L. S. jednym dowodem, wskazującym na sprawstwo tego oskarżonego, stanowiły wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1), który korzystał z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. Kodeks postępowania karnego nie uznaje jednak zasady, że depozycje pomawiającego muszą mieć każdorazowo potwierdzenie w innych dowodach. Takiego wymogu nie można wyprowadzać z treści art. 7 k.p.k. Zeznania lub wyjaśnienia osoby takiej jak J. B. (1) i w jego sytuacji procesowej, podlegają ocenie takiej samej, jak każdy inny dowód. Sąd pierwszej instancji, zapoznając się bezpośrednio z przeprowadzonymi dowodami ma prawo i obowiązek oceny przeciwstawnych wersji, prezentowanych przez uczestników postępowania, i o ile ocena sądu pierwszej instancji mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, korzysta ona z ochrony przewidzianej w art. 7 k.p.k. Krytyka odwoławczy, aby była skuteczna nie może się ograniczać, tak jak w przypadku niniejszej apelacji, do wykazywania, że skoro jedynym dowodem sprawstwa oskarżonego są depozycje tylko jednej osoby, to depozycje te nie mogą stanowić pełnowartościowego materiału dowodowego. Takie stanowisko obrońcy jest błędne i nie znajduje oparcia w przepisach kodeksu postępowania karnego. Prawo sądu pierwszej instancji do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z zasadami określonymi w art. 7 k.p.k. nie stanowi, wbrew twierdzeniom obrońcy, niedopuszczalnego przerzucenia ciężaru dowodu na oskarżonego. Nie można zdaniem Sądu Apelacyjnego podzielić również poglądu obrońcy zaprezentowanego w apelacji, że stosunkowa lakoniczność relacji J. B. (1), podważa wartość dowodową jego depozycji. Nie można przy ocenie depozycji J. B. (1) pomijać nielegalnego charakteru transakcji narkotykowych, rodzaju i rozmiaru prowadzonej przez oskarżonego J. B. (1) działalności. Tego typu transakcje są z reguły przeprowadzane szybko, co ma na celu przede wszystkim zminimalizowanie ryzyka ujęcia jej uczestników podczas przeprowadzania takiej nielegalnej transakcji. Ponadto dla J. B. (1) transakcje z oskarżonymi L. S. czy J. N. były jedynie niewielkim fragmentem szeroko zakrojonej, przestępczej działalności prowadzonej przez J. B. (1) i były typowymi, regularnie powtarzаныmi tego rodzaju transakcjami. Tego rodzaju spotkania, ograniczające się do możliwie jak najszybszego przekazania narkotyku i odebrania pieniędzy nie mogły siłą rzeczy obfitować w znaczną liczbę szczegółów czy pobocznych okoliczności (liczyły się czas i miejsce spotkania, ilość narkotyku i cena). Ponadto Sąd Apelacyjny zauważa, że o ile w przypadku oskarżonego L. S. jedynym dowodem wskazującym na jego sprawstwo, stanowiły depozycje J. B. (1), to w przypadku oskarżonego J. N., oskarżony ten na etapie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu. Dopiero na późniejszym etapie postępowania oskarżony J. N. zmienił swoją

linię obrony, konsekwentnie już w dalszym postępowaniu zaprzeczając wersji przedstawionej przez J. B. (1). Zmiana linii obrony przez oskarżonego J. N. w toku postępowania i zaprezentowanie innej wersji wydarzeń, motywowane chęcią poprawienia swojej sytuacji procesowej nie powoduje, że poprzednio złożone wyjaśnienia tego oskarżonego przestają mieć dla sądu jakąkolwiek wartość dowodową. Sąd musi mieć na uwadze treść wszystkich wyjaśnień składanych przez danego oskarżonego, a jeżeli występują między nimi istotne różnice, każda z tych wersji podlega ocenie w kontekście całokształtu materiału dowodowego. Sąd pierwszej instancji kierując się zasadami swobodnej oceny dowodów dokonał oceny treści depozycji J. B. (1) oraz wyjaśnień L. S. i J. N. i ocena taka, jako pozostająca pod ochroną art. 7 k.p.k., zyskuje akceptację Sądu Apelacyjnego. Reasumując powyższe, z uwagi na polemiczny charakter, apelacja obrońcy oskarżonych L. S. i J. N. nie mogła zostać uwzględniona.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego **O. Z. (1)**. Obrońca oskarżonego w apelacji sformułował zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. w odniesieniu do oceny dowodów z wyjaśnień oskarżonego J. B. (1), oskarżonego O. Z. (1) oraz świadków: M. S. (2), M. S. (3) i K. M. oraz zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w odniesieniu do relacji świadka W. D.. Konsekwencją powyższej obrazy przepisów postępowania był zdaniem obrony błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu, że oskarżony O. Z. (1) dopuścił się zarzucanego mu czynu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego wskazane zarzuty oraz ich uzasadnienie stanowią przejaw nieuzasadnionej polemiki z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji. Po raz kolejny podkreślenia wymaga, że obdarzenie wiarą w całości lub w części jednych dowodów oraz odmówienie tej wiary innym, jest prawem Sądu, który zetknął się z tymi dowodami bezpośrednio i pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeżeli tylko zostało to poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi przy tym wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

W realiach niniejszej sprawy - w odniesieniu do oskarżonego O. Z. (1) - jednym dowodem, wskazującym na sprawstwo tego oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu, stanowiły wyjaśnienia oskarżonego J. B. (1), który korzystał z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. Kodeks postępowania karnego nie uznaje jednak zasady, że depozycje pomawiającego muszą mieć każdorazowo potwierdzenie w innych dowodach i takiego wymogu nie można wyprowadzać z treści art. 7 k.p.k. Okoliczność, osoba składające określonej treści zeznania lub wyjaśnienia, korzysta z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., nie może stanowić również wyłącznej podstawy do podważania wiarygodności depozycji takiej osoby. Rozpoznając zarzuty aktu oskarżenia w niniejszej sprawie, sąd pierwszej instancji był zobowiązany do oceny przeciwstawnych sobie dowodów: z jednej strony były to obciążające O. Z. (1) wyjaśnienia J. B. (1), a z drugiej strony wersja oskarżonego O. Z. (1) oraz wspierające tę wersję zeznania świadków M. S. (3), M. S. (2), K. M. oraz W. D.. Prawem sądu pierwszej instancji jest dokonanie swobodnej oceny przeciwstawnych sobie wersji zdarzeń prezentowanych w zeznaniach lub wyjaśnieniach przesłuchiwanych osób. Sąd pierwszej instancji za wiarygodną uznał wersję zaprezentowaną przez J. B. (1), co znalazło swój wyraz w treści uzasadnienia, a tym samym odmówił wiarygodności przeciwstawnej wersji oskarżonego O. Z. (1) oraz odmówił również wiarygodności zeznaniom świadków M. S. (2), M. S. (3) i K. M.. Twierdzenia autora apelacji, iż stanowisko sądu pierwszej instancji jest dotknięte błędem tylko dlatego, że depozycje J. B. (1), jako osoby zamierzającej skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. są jedynym dowodem przeciwko oskarżonemu O. Z. (1), a ponadto nie zostały potwierdzone ani przez samego O. Z. (1), ani jakimkolwiek innym dowodem, jest przejawem nieuzasadnionej polemiki ze strony obrońcy. Za nieuzasadnione należy uznać twierdzenia obrońcy, że oskarżony poznał wizerunek O. Z. (1) podczas pobytu w zakładzie karnym w jednej celi ze świadkiem K. M. (świadek K. M. miał okazywać J. B. (1) swoje wspólne zdjęcia z O. Z. (1)). Takie twierdzenie obrońcy jest w ocenie Sądu Apelacyjnego sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Trudno uznać, że J. B. (1), po obejrzeniu fotografii okazywanych przez znajomego poznanego podczas pobytu w zakładzie karnym, mógłby tylko na tej podstawie wskazać tego człowieka ze zdjęcia, jako uczestnika transakcji narkotykowych. J. B. (1) w swoich wyjaśnieniach nie tylko wskazał na O. Z. (1), jako swojego kontrahenta w transakcjach narkotykowych i rozpoznał jego wizerunek, ale też opisał cały kontekst sytuacyjny związany z tą znajomością. W świetle tego, twierdzenia obrońcy, że J. B. (1) wskazał na O. Z. (1) (człowieka widzianego przypadkiem na fotografii), jako kontrahenta w transakcjach narkotykowych tylko dlatego, że kiedyś J. B. (1) widział jego wizerunek na zdjęciu, jawi się

jako całkowicie dowolne. Za niezasadny należy uznać zarzut obrazy art. 410 k.p.k. w odniesieniu do zeznań świadka W. D. - zeznań tego świadka ma wynikać, iż świadek ten nie przypomina sobie, aby O. Z. (1) przychodził do kogoś na widzenia w zakładzie karnym. Sąd – co znalazło wyraz w treści uzasadnienia - dokonał oceny zeznań świadka W. D.. Z podnoszonej przez skarżącego okoliczności, iż świadek ten nie zapamiętał O. Z. (1), jako osoby kogokolwiek odwiedzającego w zakładzie karnym, trudno wyprowadzać tak daleko idące wnioski, jak to czyni autor apelacji. Należy pamiętać, że transakcje narkotykowe pomiędzy J. B. (1) a O. Z. (1) odbywały się poza zakładem karnym. Reasumując powyższe, w ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji dokonał oceny przeciwstawnych sobie dowodów z zachowaniem rygorów określonych w art. 7 kpk, co znalazło swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia i ocena ta pozostaje tym samym pod ochroną tego przepisu.

Obrońca oskarżonego O. Z. (1) sformułował też zarzuty dotyczące rażącej niewspółmierności orzeczonej kary i środka karnego. W ocenie Sądu Apelacyjnego również te zarzuty należy uznać za chybione. Sąd pierwszej instancji dokonał prawidłowej oceny okoliczności mających wpływ na wymiar orzeczonej wobec oskarżonego kary oraz środka karnego i sąd odwoławczy nie widzi podstaw do ingerencji w orzeczenie w tym zakresie. Należy pamiętać, że sąd drugiej instancji jest uprawniony do zmiany orzeczenia w tym zakresie, ale tylko wówczas, gdy owa niewspółmierność kary ma charakter rażący; w ramach tego zarzutu nie jest dopuszczalna dowolna ingerencja w treść zaskarżonego orzeczenia w przypadku, gdy sąd odwoławczy dochodzi do wniosku, iż jego zdaniem kara lub środki karne winny zostać ukształtowane inaczej. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można uznać, iż kara orzeczona wobec oskarżonego O. Z. (1) (kara pozbawienia wolności i kara grzywny) oraz orzeczony jednocześnie środek kary jest rażąco surowy. W szczególności, jako nietrafny należy uznać zarzut obrońcy, iż orzeczona kara (kara pozbawienia wolności oraz kara grzywny) przekracza stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu tego oskarżonego. Nietrafnym jest również zarzut obrońcy, że sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, że korzyść osiągnięta przez oskarżonego O. Z. (1) z przestępczej działalności objętej zarzutem wynosiła 49 tys. złotych, podczas gdy z opisu czynu przypisanego oskarżonemu wynika, iż oskarżony O. Z. (1) działał wspólnie i w porozumieniu inną osobą. Zdaniem Sądu Apelacyjnego należy mieć na uwadze, że wprawdzie sąd pierwszej instancji w treści orzeczenia stwierdził, że oskarżony O. Z. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, to jednak ten drugi z ustalonych współsprawców nie został osądzony w tym samym postępowaniu. Nie ulega wątpliwości - w świetle ustaleń poczynionych przez sąd okręgowy - że oskarżony O. Z. (1) wprowadził do obrotu określoną ilość heroiny, osiągając z tego konkretną i wymierną korzyść majątkową. Okoliczności te uzasadniają, w ocenie Sadu, orzeczenie przepadku korzyści uzyskanej z przestępstwa w całości od oskarżonego O. Z. (1). W ocenie Sądu Apelacyjnego wytworzona sytuacja procesowa nie uzasadnia proporcjonalnego „dzielenia” tego środka karnego (w zakresie przepadku równowartości uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej) pomiędzy oskarżonego O. Z. (1) a domniemanego współsprawcę. Tym samym wydanie orzeczenie (orzeczenie przepadku równowartości korzyści majątkowej uzyskanej z przestępstwa), zgodne z poglądem prezentowanym w apelacji tj. w odpowiednich częściach przypadających na poszczególnych współsprawców uzyskanej korzyści majątkowej, byłoby nieuzasadnionym premiowaniem sprawcy tj. O. Z. (1) (M. S. (3), gdyż to on ma być ową ustaloną osobą, kategorycznie zaprzecza jakimkolwiek relacjom łączącym go z oskarżonym O. Z. (2)). Reasumując powyższe rozważania, apelacja obrońcy oskarżonego O. Z. (1) nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego nie zasługuje na uwzględnienie apelacja obrońcy oskarżonego **P. J.**. Obrońca w swojej apelacji podniósł zarzuty obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 5 § 1 i § 2 k.p.k., kwestionując w tych zarzutach prawidłowość oceny dowodów dokonanej przez sąd pierwszej instancji. Konsekwencją błędnej - zdaniem obrońcy - oceny dowodów był błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na przyjęciu, że oskarżony P. J. dopuścił się przypisanego mu w wyroku czynu.

Sąd Apelacyjny nie podzielił również zarzutów i argumentacji zawartej w apelacji obrońcy oskarżonego **R. Z.**. Obrońca w swojej apelacji sformułował zarzuty obrazy art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. Konsekwencją obrazy wskazanych przepisów był, w ocenie obrońcy, błąd w ustaleniach faktycznych, sprowadzający się do błędnego uznania, iż R. Z. dopuścił się przypisanego mu czynu w sytuacji, gdy w ocenie obrońcy materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie takiej konstatacji.

Obrońca oskarżonego R. Z. w swojej apelacji koncentruje się na kwestii błędnej – w ocenie obrońcy - oraz dokonanej z przekroczeniem granic art. 7 k.p.k., ocenie wyjaśnień oskarżonego J. B. (1). Obrońca wskazuje, że wyjaśnienia J. B. (1) nie zostały poparte żadnymi innymi dowodami, a wiarygodność depozycji J. B. (1) osłabia fakt, iż J. B. (1) składał określonej treści wyjaśnienia z intencją skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k.

Z uwagi na zbieżność zarzutów apelacyjnych obydwu tych apelacji (dotyczących oskarżonego P. J. i R. Z.), zostaną one omówione łącznie

Zarzucając dowolność oceny wyjaśnień oskarżonego J. B. (1) obrońcy podnosili, iż depozycje J. B. (1), które były podstawą ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, a które to zostały uznaje przez sąd pierwszej instancji za wiarygodne, nie zostały potwierdzone w żaden sposób w pozostałym materiale dowodowym. Obrońca P. J. dodatkowo wskazywał, iż ocena dowodów została przeprowadzona przez sąd pierwszej instancji w sposób dowolny i wybiórczy, co przejawiało się też m.in. zdyskwalifikowaniem przez sąd pierwszej instancji dowodu z zeznań świadka M. S. (4).

Przedstawiona w obydwu apelacjach argumentacja obrońców, jako mająca charakter polemiczny, nie może zyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego. W tym miejscu należy odwołać się do wstępnej części niniejszego uzasadniania i zawartych tam rozważań, w zakresie możliwości skutecznego podnoszenia zarzutów obrazy przepisów art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. czy art. 5 § 2 k.p.k. Należy podkreślić, że o przekroczeniu zasady swobodnej oceny dowodów można mówić tylko wtedy, gdy ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego zawiera oczywiste błędy natury faktycznej (np. niedostrzeżenie istotnych dowodów czy okoliczności) bądź logicznej (niezrozumienie implikacji wynikających z treści dowodów). Krytyka odwoławcza, aby była skuteczna, musi wykazać usterki rozumowania zaskarżonego orzeczenia - jeśli tego nie czyni, a ogranicza się jedynie do zapewnienia, że badane zdarzenia miały inny przebieg, niż ustalony przez sąd pierwszej instancji, to nie można oczekiwać, że krytyka ta zostanie uwzględniona. Z treści art. 7 k.p.k. nie można wyprowadzać wniosku, że depozycje jednej osoby (jej zeznania lub wyjaśnienia) nie mogą być wystarczającym dowodem oraz, że każdorazowo takie depozycje muszą być one potwierdzone innymi dowodami. Przyjęcie takiego toku rozumowania w przypadku znacznej części toczących się postępowań karnym nie tylko pozbawiłoby znaczenia i sensu takie instytucje, jak świadka koronnego czy tzw. małego świadka koronnego, ale również pozbawiałoby niejako automatycznie znaczenia i mocy dowodowego depozycje każdej innej osoby, która byłaby jedynym świadkiem zdarzenia. Taki pogląd nie może zostać zaakceptowany na gruncie obecnie obowiązującego kodeksu postępowania karnego. Również okoliczność, iż J. B. (1) składał swoje wyjaśnienia zamierzając skorzystać z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. nie może stanowić wyłącznej podstawy do podważenia wiarygodności jego depozycji tylko z tego powodu. Sąd pierwszej instancji dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień J. B. (1) oraz zeznań świadka M. S. (4) w kontekście zarzutów oskarżonych P. J. i R. Z., w tym również w zakresie przyjętej konstrukcji współsprawstwa obydwu tych oskarżonych. Rozważania sądu pierwszej instancji znalazły swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia. Sąd Apelacyjny podziela ocenę tego materiału dowodowego i nie znajduje podstaw do podzielenia stanowiska prezentowanego w apelacji, iż ocena ta była dowolna a nie swobodna.

Całkowicie chybnymi są podniesione w obydwu apelacjach zarzuty obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Zasada *in dubio pro reo* jest adresowana do sądu i przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nie można interpretować, jako powinności czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego. W ramach art. 5 § 2 k.p.k. nie można krytykować poprawność sędziowskiej oceny dowodów.

Sąd Apelacyjny nie podziela również zarzutu obrońcy P. J. (zarzut błędu w ustaleniach faktycznych), polegający na błędnym, zdaniem obrońcy przyjęciu, że posiadana przez tego oskarżonego ilość narkotyków była ilością znaczną, a co z kolei skutkowało przyjęciem błędnej kwalifikacji prawnej czynu tego oskarżonego (typ kwalifikowany zamiast typ podstawowy). Zdaniem Sądu Apelacyjnego zarzut ten jest całkowicie chybnym. Z opisu czynu wynika, iż oskarżony P. J. (działając wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym R. Z.) posiadał łącznie nie mniej niż 400 gramów kokainy. Sąd Apelacyjny podziela ustalenia sądu pierwszej instancji, że ilość 400 gram kokainy jest niewątpliwie ilością znaczną. Kokaina, jako środek odurzający jest substancją o tyle specyficzną, że nawet bardzo niewielka dawka substancji czynnej, jest w stanie wywołać stan odurzenia. Dla przyjęcia, że dana ilość środka odurzającego lub substancji psychotropowej jest „ilością znaczną” w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii znaczenia ma

nie tylko kryterium ilościowe (waga substancji), ale też kryterium stopnia toksyczności danej substancji, a tym samym potencjalna możliwość wprowadzenia określonej ilości osób w stan odurzenia przy użyciu jednej porcji narkotyku. Sąd Apelacyjny podziela dominujący w praktyce orzeczniczej pogląd, że znaczna ilość środka odurzającego to taka ilość, która pozwala jednorazowo zaspokoić potrzeby, co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych. Powoływane przez skarżącego w apelacji przykłady innych orzeczeń sądów, prezentujących m.in. pogląd, że „ilość znaczna”, to ilość substancji pozwalającej zaspokoić potrzeby nawet kilkudziesięciu tysięcy osób, mają charakter skrajny. Przyjęcie poglądu prezentowanego przez autora apelacji oznaczałoby, że typ kwalifikowany tego przestępstwa stałby się absolutnym wyjątkiem i z pewnością nie taka była intencja ustawodawcy. Konstrukcja przepisów art. 62 ust. 1 (typ podstawowy) oraz art. 62 ust.2 (typ kwalifikowany) powołanej ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, rozpiętość sankcji przewidzianej w tych przepisach, a tym samym możliwość odpowiedniego dopasowania reakcji karnej do konkretnego czynu i sprawcy, pozwala na uznanie za słuszny pogląd, który jest dominujący w orzecznictwie sądów. Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługują na aprobatę pojawiające się w orzecznictwie sądów i doktrynie stanowiska, wskazujące na potrzebę obejmowania typami podstawowymi coraz większej liczby zachowań z obszaru przestępczości narkotykowej.

Reasumując powyższe rozważania, Sąd Apelacyjny nie podzielił zarzutów zawartych w obydwu tych apelacjach, a tym samym nie znalazł podstaw do ich uwzględnienia.

Sąd apelacyjnie nie uwzględnił również apelacji obrońcy oskarżonego **I. S. (1)**. Obrońca tego oskarżonego podniósł w swojej apelacji zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (sprawdzający się do stwierdzenia, iż sąd pierwszej instancji błędnie ustalił, że oskarżony I. S. (1) dopuścił się zarzuczonego mu czynu), zarzut obrazy przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 i § 2 k.p.k. Obrońca oskarżonego podniósł też zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego I. S. (1).

W ocenie Sądu Apelacyjnego zarzuty apelacyjne oraz argumentacja zamieszczona na ich poparcie nie zasługiwały na uwzględnienie. Treść zarzutów apelacji (pkt. I oraz pkt. II ppkt. 1 i 2) w istocie stanowią zarzuty ze sfery oceny poprawności sędziowskiej oceny dowodów. Twierdzenia zawarte w niniejszej apelacji stanowią w ocenie Sądu Apelacyjnego nieuzasadnioną polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu pierwszej instancji i jako takie nie mogą zyskać akceptacji Sądu Apelacyjnego. Krytyka apelacyjna, aby była skuteczna nie może się sprowadzać do zapewniania, iż określone zdarzenia miało inny przebieg lub też, że do danego zdarzenia w ogóle nie doszło. Rację ma wprawdzie skarżący twierząc, iż jedynym dowodem, który stanowił podstawę dokonywania ustaleń faktycznych w obszarze czynu przypisanego oskarżonemu I. S. (1) były wyjaśnienia J. B. (1), który to składał swoje relacje z intencją skorzystania z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k., jednakże same tylko te okoliczności nie mogą stanowić podstawy do podważenia wiarygodności depozycji J. B. (1), a tym samym do wykazania, iż ocena sądu pierwszej instancji tego dowodu była dowolna a nie swobodna. Słusznie też wskazuje skarżący, iż relacje J. B. (1) odnośnie transakcji narkotykowych z udziałem oskarżonego I. S. (1) nie obfitowały w dużą ilość szczegółów. Mając jednak na uwadze rodzaj tej przestępczej działalności, jej konspiracyjny charakter, dążenie do minimalizowania ryzyka ujęcia przez organy ścigania oraz powtarzalność tego typu transakcji nie można oczekiwać, że uczestnicy takich transakcji będą w stanie szczegółowo relacjonować jej przebieg oraz opisać towarzyszące jej okoliczności. W tego typu transakcjach, przeprowadzanych możliwie szybko, aby uniknąć zwrócenia uwagi osób postronnych ważne są tylko istotne elementy takiej wymiany tj. miejsce, czas, ilość i cena. Pozostałe elementy i okoliczności towarzyszące mają charakter poboczny i jeżeli są zapamiętywane przez uczestników, to przeważnie tylko wówczas, gdy wydarzy się coś nietypowego, zwracającego uwagę. Z tych też względów nie można czynić zarzutu z tego powodu, iż relacje J. B. (1) są niepełne, lakoniczne a tym samym ich wiarygodność i wartość dowodowa jest obniżona.

W tym miejscu Sąd Apelacyjny odwołuje się do wcześniejszych rozważań zawartych we wstępnej części niniejszego uzasadnienia, dotyczących możliwości skutecznego podnoszenia zarzutów obrazy art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. czy art. 5 § 2 k.p.k. Zarzut błędu dowolności jest tylko wtedy słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania, przy czym dla swej skuteczności wymaga on od apelującego wykazania, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania dopuścił się sąd pierwszej instancji

w dokonanej ocenie materiału dowodowego a nie tylko ograniczenia się do zaprezentowania własnej oceny tego materiału. Jeżeli apelacja obrońcy – tak jak w tym przypadku - ogranicza się do takiej właśnie prezentacji własnej oceny materiału dowodowego, to ma wówczas charakter polemiczny i nie może być skuteczna. Ocena dowodu dokonana przez sąd pierwszej instancji pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., dopóki nie zostanie skutecznie podważona przez skarżącego. Niezasadnym jest również zarzut obrazy art. 410 k.p.k. - obrońca formułując ten zarzut w rzeczywistości kwestionuje poprawność sędziowskiej oceny dowodów a nie naruszenie tego przepisu, a okoliczności te były już przedmiotem wcześniejszych rozważań.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego nie zasługuje również na uwzględnienie podniesiony w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonego I. S. (1). Obrońca podnosząc ten zarzut nie wskazał, na jakich okolicznościach opiera swoje twierdzenia, iż kara orzeczona wobec I. S. (1) jest karą rażąco surową, poza wskazaniem w treści zarzutu, iż zdaniem obrońcy kara pozbawienia wolności wymierzona I. S. (2) jest zbyt wysoka w stosunku do kar orzeczonych wobec innych oskarżonych w niniejszej sprawie. W ocenie Sądu Apelacyjnego, sąd pierwszej instancji prawidłowo uwzględnił wszystkie okoliczności, które miały wpływ na ukształtowanie kary orzeczonej wobec oskarżonego I. S. (1), a znalazło to swój wyraz w treści pisemnego uzasadnienia wyroku. Sąd Apelacyjny, nie widzi podstaw do ingerencji w treść rozstrzygnięcia o karze wobec oskarżonego I. S. (1), nie dopatrując się w niej cech rażącej niewspółmierności.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym, Sąd orzekł zgodnie z obowiązującymi przepisami, zasądając stosowne wynagrodzenia na rzecz obrońców.

Sąd obciążył oskarżonych: A. J. (1), A. M., T. Ś. (1), M. L., P. B., P. P. (1), M. G., M. P. (1), J. N., O. Z. (1), L. S., P. S., P. J., R. Z., I. S. (1) i W. H. kosztami postępowania odwoławczego w częściach na nich przypadających, w tym stosownymi opłatami. Koszty postępowania w części dotyczącej oskarżonego A. S. (1) (nieuwzględniona apelacja prokuratora) ponosi Skarb Państwa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.